

دانشگاه الزهرا

فصلنامه علمی دانشجویی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)
سال دهم - شماره بیست و نهم - بهار ۱۴۰۲

اولین نشریه صوتی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)

اولین نشریه صوتی زبان روسی دانشگاه الزهرا (س)
با اسکن کردن کد QR میتوانید فایل های صوتی را گوش کنید

Содержание

فهرست

Мамардашвили Мераб Константинович	۱
مراب کنستانتینویچ ممردشویلی	
Национальный день донора в России	۶
روز ملی اهدای خون در روسیه	
Необходимость преподавания русского языка в Иране	۱۰
ضرورت تدریس زبان روسی در ایران	
Краткое содержание книги «Отцы и дети» Ивана Тургенева	۱۳
خلاصه ای از کتاب «پدران و پسران» اثر ایوان تورگنیف	
Поэтическая весна	۱۵
بهار شاعرانه	
Всемирный день Красного Креста и Красного Полумесяца	۱۹
روز جهانی صلیب سرخ و هلال احمر	
70-летний юбилей Сталина	۲۲
هفتادمین سالگرد استالین	
Марьям Мирзахани	۲۴
مریم میرزاخانمی	
6 Фактов о давлерии	۲۶
۶ واقعیت در مورد فشار خون	
День космонавтики : история и традиции праздника	۳۰
روز کیهان نوردی	
Об истории русской литературы	۳۴
تاریخ ادبیات روسیه	
Космический телескоп "Хаббл"	۴۰
تلسکوپ فضایی هابل	

استاد راهنما : دکتر وجیهه رضوانی

مدیر مسئول : مهنوش فیروزی

سر دبیر: حنانه قلیزاده

صفحه آرا : فاطمه جعفری

گویندگان: پادکست های روسی فاطمه قهرمانی، پادکست های فارسی شقایق تخشید و کتابون اندرزبخش

هیئت تحریریه: زهرا صناعی، عارفه سادات باقری، مهنوش فیروزی، قاسم محمدی، نسترن یزدیان، مرضیه

حاج امینی، محیا کاوند، فاطمه جعفری

Мамардашвили Мераб Константинович

Родился в семье военного. Отец К.Н.Мамардашвили (1902-1970) был кадровым военным. После окончания Военно-политической академии в Ленинграде в конце 30-х годов он был направлен на Украину, вначале в Киев, а затем в Винницу, где его сын пошел в школу. Мать, К. П. Гарсеванишвили (1906- 1997) принадлежала к известному роду Гарсеванишвили, члены которого еще в XVII веке были воспитателями при дворе грузинских царей. После возвращения в Грузию (1941) М. продолжил учебу в 14-й средней школе города Тбилиси и окончил ее с золотой медалью.

М. поступил на философский факультет Московского университета, который закончил в 1954 году. В эти годы на философском факультете учились А. А. Зиновьев, Э. В. Ильенков, А. М. Пятигорский, Б. А. Грушин, Ю. А. Левада, Ю. Ф. Карякин, Г. П. Щедровицкий. Одна из его студенческих курсовых работ называлась "Роль труда в происхождении мышления". В конце 50-х - начале 60-х гг. они изучали "Капитал" Маркса.

После окончания аспирантуры в 1957 г. М. работает в редакции журнала "Вопросы философии", где публикует первые статьи "Процессы анализа и синтеза" и «Некоторые вопросы исследования истории философии как истории познания». В 1962 г. М. защитил кандидатскую диссертацию. В 1961 г. его командировают в Прагу в журнал "Проблемы мира и социализма" (1961-1966). Работая в Праге, он написал около 20 статей и рецензий.

М. получил первоначальную известность как марксист-новатор, который изобрел метод анализа превращенных форм сознания. С 1966 г. он работает в научных институтах Москвы (в Институте международного рабочего движения, в ИИЕиТ). В конце 60-х гг. читает лекции на психологическом факультете МГУ, в Институте кинематографии, на Высших курсах сценаристов и режиссеров, а так же в Институте общей и педагогической психологии АПН СССР. По приглашению своих друзей или по их рекомендации М. читает лекции в Риге, Вильнюсе, Ростове-на-Дону. Большой популярностью пользовались его лекции во ВГИКе в 70-е гг. В 1968 г. издает свою первую книгу "Формы и содержание мышления (К критике гегелевского учения о формах мышления)", на основе которой, 8 апреля 1970 г. в Тбилиси защитит степень доктора философских наук. В качестве официальных оппонентов на его защите выступали академик К.С. Бакрадзе, А. А. Зиновьев и проф. А.Ф. Бегиашвили.

В 1972 г. ему присваивается звание профессора. По приглашению главного редактора журнала "Вопросы философии" И. Т. Фролова, он занимает должность его заместителя (1968-1974). После возвращения из поездки в Чехословакию и во Францию М. становится "невъездным" и только в 1988 г. вновь посещает Францию. Он стал обсуждать проблемы онтологии сознания с Александром Пятигорским в 1973 г., работая с ним над книгой "Символ и сознание" (спустя десять лет она была издана в Иерусалиме). "Трактат о развивающемся знании" (позже М. назвал ее "Стрела познания") он написал в середине 70-х гг., когда работал в Институте истории естествознания и техники. Это была плановая работа, сделанная в положенный срок, но, тем не менее, его уволили из этого института якобы за невыполнение плана. А на самом деле его уволили за несоответствие текста книги общепринятым идеологическим стандартам. И фактически по этим же причинам спустя три года его лишили кафедры в Институте кинематографии, после чего он в 1980 году уехал в Тбилиси, где стал работать в Институте философии АН Грузии.

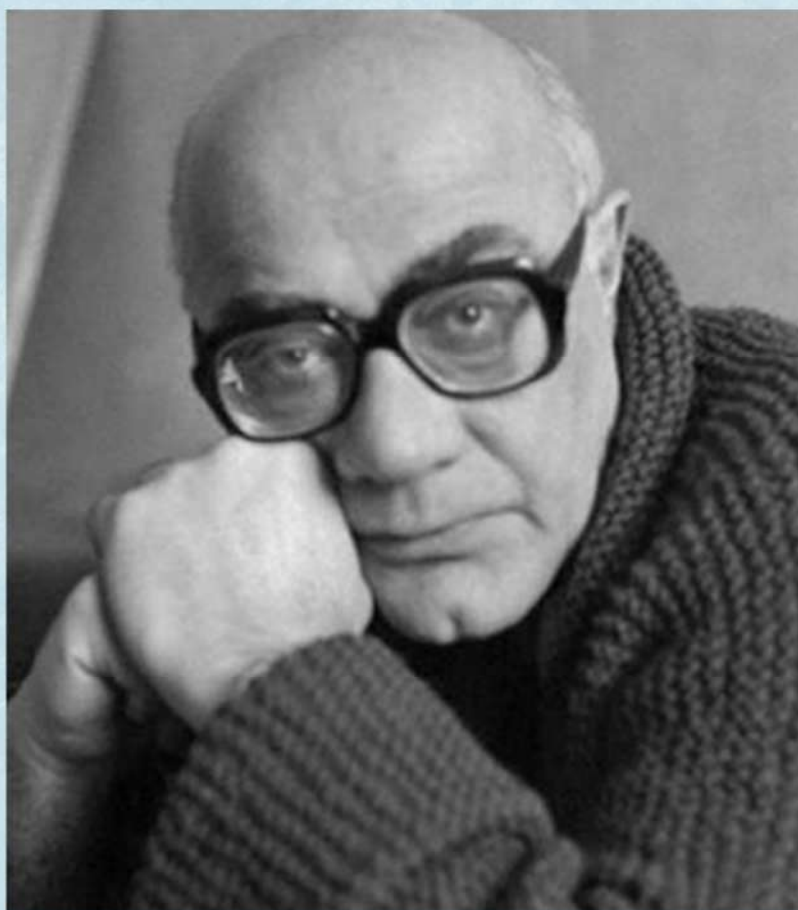
В конце 70-х - начале 80-х гг. прочитанные им в это время курсы лекций по истории философии - вначале по античной философии и философии XX в., а затем о Декарте и Канте - решающая веха в становлении его как оригинального философа. В 1979 г. он читал в Риге курс лекций по философии познания. Жизненный путь М. имеет два периода. До пятидесяти лет, когда он реализовался как академический философ, получивший в сорок два года звание профессора и после пятидесяти, когда он стал вполне сложившимся мыслителем. В начале 80-х годов событием в духовной жизни Москвы стали публичные лекции М.К. Мамардашвили о Декарте и Канте.

Два года подряд НИИОПП и ВНИИТЭ приглашали М.К. для чтения лекций аспирантам институтов. После снятия В.В. Давыдова закрылся семинар по философским проблемам психологии. Потом был создан Межведомственный совет по проблеме "Сознание". Учредителями Совета были Госкомитет по науке и технике СССР и Военно-промышленная комиссия при Совмине СССР. Председателем Совета был назначен Евгений Павлович Велихов. Он ввел М. в состав Совета. Открылся семинар по проблемам сознания в Президиуме АН СССР под руководством Е.П. Велихова и ежегодные научные школы по этой же проблеме, проводившиеся в Грузии (Тбилиси, Батуми, Боржоми, Телави и т.д.). И в семинаре, и в школах М. неоднократно участвовал. Среди участников семинара были С. С. Аверинцев, А. В. Ахутин, Н.П. Бехтерев, Б. С. Братусь, М.Н. Вайнцвайг, В.В. Давыдов, В.Л. Деглин, В.С. Гурфинкель, А.В. Зинченко, В.В. Иванов, В.Ж. Келле, Ю.М. Лотман, Ю.И. Манин, В.И. Медведев, М.А. Мокульский, Н.Л. Мусхелишвили, Ю.П. Сенокосов, Л.И. Спивак, Н.З. Чавчавадзе, Ю.А. Шрейдер.

М. был мастером импровизации и мудрой философской беседы, его лекции чаще всего записывались на магнитофон и затем расшифровывались. После января 1981 года М. стал читать курс лекций "Картезианские размышления". В своих работах ("Античная философия", "Картезианские размышления" и "Кантианские вариации"), обращаясь к идеям Платона, Декарта и Канта, Мераб Константинович показывает, что у философии есть свой собственный язык и автономная сфера деятельности. В феврале 1982 г. в Тбилисском университете он читает очередной курс лекций, на этот раз о Марселе Прусте. Делал он доклады о Прусте во время своих приездов в Москву. В работах "Сознание и культура" и "Беседы о мышлении" М. систематизировал свои идеи. А в 1984 г., тоже в Тбилиси, прочитал еще один обширный прустовский курс. Свои идеи он развил так же в книгах: "Символ и сознание", "Трактат о развивающемся знании" и "Психологическая топология пути" (о романе М. Пруста "В поисках утраченного времени"). В 1986/87 учебном году в Тбилисском университете М.К. Мамардашвили был прочитан курс лекций по эстетике мышления, который стал фактически его последним, итоговым курсом.

Он умер 25 ноября 1990 года от разрыва сердца в аэропорту Внуково в Москве, возвращаясь на родину. Похоронен Мераб Константинович в Тбилиси (рядом с могилой отца).

При жизни Мераб Константинович были изданы всего три небольшие книги: "Формы и содержание мышления" (М., 1968), "Классический и неклассический идеалы рациональности" (Тб., 1984) и "Как я понимаю философию" (М., 1990). Остальное его наследие - курсы лекций, посвященные Декарту, Канту, Марселю Прусту, по истории античной и современной философии, "Введение в философию", а также подготовительные материалы к ним и многочисленные доклады. Значительная часть его наследия сегодня в России уже опубликована.

مراب کنستانتینویچ ممردشویلی

در خانواده ای نظامی به دنیا آمد. پدر او کنستانتین نیکولایویچ ممردشویلی (۱۹۰۲-۱۹۷۰) پرسنل ارتش بود. بعد از فارغ التحصیلی از آکادمی سیاسی - نظامی در لنینگراد در اواخر دهه ۳۰ او را به اوکراین در ابتدا به کیف و سپس به وینیتسا، جایی که پسرش راهی مدرسه شد اعزام کردند. مادر او کسینیا پلاتونونا گارسوانیشویلی (۱۹۰۶-۱۹۹۷) از خاندان مشهور گارسوانیشویلی بود که اعضای آن در قرن ۱۷ در دربار شاهان گرجی به عنوان آموزگار فعالیت می کردند. پس از بازگشت به گرجستان (۱۹۴۱)، مراب تحصیل در چهاردهمین مدرسه متوسطه شهر تفلیس را ادامه داد و با دریافت مدال طلایی آن را به پایان رساند.

مراب وارد دپارتمان فلسفه دانشگاه مسکو شد و در سال ۱۹۵۴ از آن فارغ التحصیل شد. در این سال ها در دپارتمان فلسفه، زیناویوف، ایلینکوف، پیتیگورسکی، گروشین، لوادا، کاریاکین و شدروووستکی تحصیل می کردند. یکی از کارهای سال های تحصیلی او، "نقش کار در پیشینه تفکر" نام دارد. در پایان دهه ۵۰ و ابتدای دهه ۶۰ آن ها "سرمایه" مارکس را مطالعه می کردند. بعد از فارغ التحصیلی در دوره دکتری در سال ۱۹۵۷، مراب در هیئت تحریریه مجله "سوالات فلسفه" جایی که اولین مقالات خود، "پروسه آنالیز و سنتز" و «تعدادی سوالات پژوهش تاریخ فلسفه به مانند تاریخ معرفت» را منتشر کرد، مشغول به کار شد. در سال ۱۹۶۲، مراب از تز دکتری خود دفاع کرد. در سال ۱۹۶۱ او را به پراگ به مجله "مشکلات جهان و سوسیالیسم" (۱۹۶۱-۱۹۶۶) می فرستند. در زمان اشتغال در پراگ او حدود ۲۰ مقاله و نقد نوشت. مراب در ابتدا شهرت خود را به عنوان یک مبدع مارکسیست که روش آنالیز حالات تبدیل شده ی ذهن را ابداع کرد، بدست آورد. از سال ۱۹۶۶ او در انستیتو های علمی مسکو (در انستیتو بین المللی جنبش کارگری، در انستیتو ایسکوستو ای اینفارماتسیونیک تخنالوگی) کار می کرد. در سال های آخر دهه ۶۰ در دپارتمان روانشناسی ام گ او، در انستیتو فیلم سازی، در سال های بالای سناریست ها و کارگردانان، و همچنین در انستیتو جامع آموزش گاری روانشناسی آکادمی آموزشی علوم اتحاد جماهیر شوروی، سخنرانی می کرد. به دعوت یا به پیشنهاد دوستان خود، مراب در ریگ، ویلینیوس و در روستوف نا دونو، سخنرانی می کرد. سخنرانی های او در انستیتو سینمایی گراسیموف در سال های دهه ۷۰ بسیار محبوب بودند. در ۱۹۶۸ اولین کتاب خود "حالات و محتویات تفکر" (در نقد دکترین هگل من باب حالات تفکر) را منتشر کرد که بر پایه آن در ۸ آپریل ۱۹۷۰ در تفلیس از مرتبه دکتری علوم فلسفه دفاع کرد.

در زمره داوران دفاع او، اعضای هیئت علمی، ک.س.باکرادزه، آ.زیناویوف و پروفیسور بگیاشویلی شرکت کردند. در سال ۱۹۷۲ به او عنوان پروفیسور داده شد. به دعوت دبیر اصلی مجله "سوالات فلسفه" و ت.فرالوف، مراب وظیفه جانشینی او را به عهده گرفت. (۱۹۶۸-۱۹۷۴). بعد از برگشت از سفر هایی به چکسلواکی و فرانسه، مراب "ممنوع الخروج" می شود و فقط در سال های ۱۹۸۸ دوباره به فرانسه سفر می کند. او در سال ۱۹۷۳ شروع به بحث کردن من باب مشکلات هستی شناسی ذهن با الکساندر پیتیگورسکی کرد که با او روی کتاب "تماد و ذهن" (بعد از گذشت ۱۰ سال در اورشلیم به چاپ رسید) کار می کرد. "شرح من باب توسعه علم" (بعد ها مراب او را "تیر معرفت" نامید) را او در اواسط دهه ۷۰، زمانی که در انستیتو تاریخ علوم طبیعی و فناوری کار می کرد، نوشت. این کاری برنامه ریزی شده برای بازه زمانی معین بود، اما با این وصف او را از این انستیتو ظاهرا به دلیل عدم تکمیل کار اخراج کردند. اما در اصل او را به دلیل عدم انطباق متن کتاب با استاندارد های قابل قبول ایدئولوژیک اخراج کردند. و حقیقتا به همین دلیل بعد از گذشت ۳ سال او را از صندلی هیئت علمی در انستیتو فیلم سازی محروم کردند که بعد از آن در سال ۱۹۸۰ او به تفلیس رفت که آنجا در انستیتو فلسفه آکادمی علوم گرجستان شروع به کار کرد.

در اواخر دهه ۷۰ و شروع دهه ۸۰ سخنرانی های قرائت شده توسط او درباره تاریخ فلسفه - در ابتدا درباره فلسفه باستان و فلسفه قرن ۲۰، و سپس درباره دکارت و کانت - نقطه عطفی اساسی در اثبات او به عنوان فیلسوفی اصیل بود. در سال ۱۹۷۹ او در ریگ، دوره سخنرانی درباره فلسفه معرفت را قرائت کرد. مسیر زندگی مراب ۲ دوره دارد.

تا قبل از ۵۰ سالگی، زمانی که او به عنوان یک فیلسوف آکادمیک که در چهل و دو سالگی عنوان پروفیسور را کسب کرده بود شناخته می شد، و بعد از ۵۰ سالگی، او به طور کامل یک متفکر تثبیت شده، تلقی می شد. در سال های ابتدایی دهه ۸۰، سخنرانی های عمومی مراب کنستانتینویچ ممردشویلی درباره دکارت و کانت موضوع اساسی حیات روحی مسکو شدند. دو سال بدون وقفه، انستیتو علمی پژوهشی جامع آسیب شناسی و آسیب شناسی فیزیکی و دانشگاه تکنولوژی مسکو از مراب کنستانتینویچ جهت قرائت سخنرانی برای دانشجویان دکتری انستیتو ها دعوت می کردند. بعد از خلع و.و.داویدوف سمینار درباره فلسفه مشکلات روانشناسی متوقف شد. سپس شورای بین دپارتمانی درباره مسئله "ذهن" ایجاد شد. این شورا توسط کمیته دولتی علوم و فناوری اتحاد جماهیر شوروی و کمیته نظامی معرفتی وابسته به انجمن وزرای اتحاد جماهیر شوروی ایجاد شده بود. یوگنی پاولویچ ولیخوف به عنوان رییس انجمن انتخاب شده بود. او مراب را به عضویت انجمن در آورد. سمیناری درباره مشکلات ذهن در هیئت رئیسه آکادمی علوم اتحاد جماهیر شوروی تحت نظری.پ.ولیخوف برگزار شد و مدارس علمی سالانه درباره همین مسئله در گرجستان برگزار شدند (تفلیس، باتومی، بارژومی، تلاوی و غیره). مراب چه در سمینار چه در مدارس به دفعات شرکت کرد. در میان شرکت کنندگان در سمینار س.س.آورینسیف، آ.و.آخوتین، ن.و.بختیریف، ب.س.براتوس، م.ن.واینسوگ، و.و.داویدوف، ول.دگلین، و.س.گورفینکل، آ.و.زینچنکو، و.و.ایوانوف، و.ژ.کلله، یو.ام.لوتمن، یو.ای.مانین، و.ای.مدودف، م.آ.ماکولسکی، ن.ل.موسخلیشویلی، یو.پ.سناکاسوف، ل.ای.سپیواک، ن.ز.چاواوادزه و یو.آ.شریدر حضور داشتند.

مراب استاد سخنوری و مصاحبه عالمانه فلسفی بود، اکثرا سخنرانی های او را بر روی دستگاه ضبط صوت ضبط می کردند و سپس به بررسی شرح آن می پرداختند. بعد از ژانویه ۱۹۸۱ مراب شروع به قرائت دوره ای سخنرانی درباره "اندیشه دکارت" کرد. در کارهای خود ("فلسفه باستان"، "اندیشه دکارت" و "تغییر پذیری کانت") با اشاره به ایده های افلاطون، دکارت و کانت مراب کنستانتینویچ نشان می دهد که فلسفه زبان مخصوص و حوزه فعالیت مستقل خود را داراست. در فوریه ۱۹۸۲ در دانشگاه تفلیس او دوره ای سخنرانی درباره مارسل پروست قرائت می کند. او سخنرانی هایی درباره پروست را هنگام سفر هایش به مسکو ایراد می کرد. در کارهای "ذهن و فرهنگ" و "مصاحباتی درباره اندیشه" مراب ایده های خود را اسلوب داد. و در سال ۱۹۸۴ باز هم در تفلیس، بار دیگر سخنرانی مفصل درباره پروست ایراد کرد. او ایده های خود را در کتاب نیز توسعه داد: "تماد و ذهن"، "شرح درباره توسعه ذهن" و "روانشناسی مسیر آسیب شناسی" (درباره رمان مارسل پروست، "در جستجوی زمان های گمشده"). در سال تحصیلی ۱۹۸۶،۸۷ در دانشگاه تفلیس م.ک.ممردشویلی دوره ای سخنرانی درباره زیبایی شناسی تفکر انجام داد که در واقع آخرین دوره ی سخنرانی او شد.

او ۲۵ نوامبر در فرودگاه ونوکاوا در مسکو، هنگامی که به وطن بر می گشت، بر اثر پارگی قلبی جان خود را از دست داد. مراب کنستانتینویچ را در تفلیس دفن کردند (کنار پدرش). هنگام حیات مراب کنستانتینویچ فقط سه اثر کوچک از او انتشار یافت: "حالات و محتویات تفکر" (M, ۱۹۶۸)، "ایده آل های کلاسیک و غیر کلاسیک عقلانیت" (T6, ۱۹۸۴) و "جواری که من فلسفه را درک میکنم" (M, ۱۹۹۰). سایر آثار باقیمانده از او دوره های سخنرانی هستند که درباره دکارت، کانت، مارسل پروست، تاریخ فلسفه باستان و فلسفه مدرن و "مقدمه ای بر فلسفه" و تعداد زیادی قرائت علمی است می باشد. بخش عظیم آثار او در روسیه منتشر شده است.

20 апреля – Национальный день донора в России

Благородная миссия донора – спасти здоровье и жизнь другому

человеку Ежегодно в России более полутора миллиона человек нуждаются в переливании крови. Например, Москва ежедневно нуждается более чем в 200 литрах донорской крови. И более 30 % крови для переливания в Москву поступает из других регионов России. Кровь и компоненты крови необходимы больным тяжелых онкогематологических заболеваний, среди которых большой процент детей, препараты необходимы женщинам в послеродовом периоде, пациентам, попавшим в дорожно-транспортные происшествия.

А в сам праздник – Национальный день донора – во многих российских городах проходят различные мероприятия (пресс-конференции, выставки и акции) с участием медицинских работников, представителей власти, общественности и СМИ, направленные на освещение проблем и задач донорства крови. И, конечно же, в этот день медицинские центры и станции переливания крови принимают всех желающих сдать кровь.

Национальный день донора крови был учрежден 20 февраля 2007 года на "круглом столе" по проблемам донорства и службы крови, состоявшемся в Государственной Думе РФ в память о первом переливании крови в России.

20 апреля 1832 года петербургский акушер Андрей Вольф впервые в отечественной практике успешно перелил роженице с акушерским кровотечением кровь ее мужа и тем самым спас ей жизнь. Операция была выполнена в квартире пациентки, которая жила в доме Рагинского, современный адрес которого – Лермонтовский проспект в Санкт-Петербурге, дом 10.

Событие стало началом развития донорства крови в России. Русский врач использовал для переливания аппарат и методику, полученную им от пионера в этой области Джеймса Бланделла. Андрей Вольф сделал то, чему научился за границей и чего до него никто в стране не делал. Впоследствии он сделал еще шесть переливаний крови. Затем эту операцию неоднократно выполнял русский врач, профессор хирургии Сергей Коломнин. Он же первым перелил кровь в военно-полевых условиях в 1876 году.

Несмотря на обнадеживающие результаты проведенного первого в России переливания крови, дальнейшее развитие этого метода шло медленно и носило единичный характер. В то время это была сложная в техническом отношении операция, и у ряда больных перелитая кровь вызывала тяжелые осложнения вплоть до смертельных исходов. Причина их была тогда совершенно непонятна. В 1900 году австрийский врач Карл Ландштейнер открыл группы крови, что сыграло очень важную роль в развитии науки переливания крови. В результате были вскрыты причины осложнений после переливания крови, что дало возможность предупреждать их. С открытием групп крови переливание, как лечебный метод, стало развиваться быстрее.

20 июня 1919 года хирургом Владимиром Шамовым в хирургической клинике Военно-медицинской академии при подготовке больной к тяжелой гинекологической операции было проведено первое научно обоснованное переливание крови с учетом ее групповой принадлежности.

В 1926 году для решения проблемы поиска доноров хирурги Николай Еланский и Эрик Гессе рекомендовали привлекать в качестве доноров-добровольцев, помимо ближайших родственников больного, также студентов и медицинский персонал, которые из-за стремления помочь больному могут предоставить свою кровь.

1 марта 1926 года в Москве был открыт первый в мире Институт переливания крови, директором которого стал ученый Александр Богданов.

14 августа 1928 года была издана первая официальная Инструкция по применению лечебного метода переливания крови.

К концу 1938 года служба крови в стране окончательно оформилась в виде многочисленных станций и институтов переливания крови. Особое внимание уделялось развитию отделений переливания крови, создаваемых на базе крупных больниц и госпиталей. Вовлечению населения страны в ряды доноров способствовала организация штатных выездных бригад станций и отделений переливания крови. В январе 1957 года в Москве впервые была осуществлена массовая заготовка крови от безвозмездных доноров непосредственно на месте их работы (это было министерство здравоохранения).

В начале 1990-х годов для совершенствования учета доноров была организована централизация донорства посредством создания в крупных городах России единых донорских центров.

В 1927 году для поощрения донорства была введена денежная компенсация за дачу крови, с 1931 года — выдача специального пайка, а в ноябре 1955 года — особые льготы. Согласно регулирующему вопросы донорства в Российской Федерации Федеральному закону от 20 июля 2012 года "О донорстве крови и ее компонентов", донору предоставляется 2 дня отдыха, бесплатное питание в день сдачи крови, право на первоочередное приобретение по месту работы или учебы льготных путевок на санаторно-курортное лечение. Предусмотрены меры социальной поддержки лицам, награжденным нагрудным знаком "Почетный Донор России": ежегодный оплачиваемый отпуск в удобное для них время, внеочередное оказание медицинской помощи в рамках программы государственных гарантий, первоочередное приобретение по месту работы или учебы льготных путевок на санаторно-курортное лечение, а также ежегодная денежная выплата, которая ежегодно индексируется (с 1 января 2015 года выплата составляет 12 373 рубля).

С 2008 года на территории России министерством здравоохранения, Федеральным медико-биологическим агентством и Службой крови реализуется государственная Программа развития добровольного донорства крови и её компонентов, сопровождающаяся постоянным развитием коммуникационной инфраструктуры с привлечением в движение предприятий, студентов, НКО и многих других слоев общества.

۲۰ آوریل سال روز ملی اهدای خون در روسیه است.

وظیفه خطیر اهدا کننده در حفظ سلامت و جان یکدیگر است.

روزانه در روسیه بیش از یک میلیون و پانصد نفر نیازمند دریافت خون هستند. به طور مثال مسکو روزانه به بیش از ۲۰۰ لیتر خون برای انتقال نیاز دارد و بیش از ۳۰٪ خون به منظور اهدا از مناطق دیگر به مسکو وارد می‌شود. خون و اجزای خون برای بیمارانی با بیماری‌های خونی حاد، درصد بالایی از کودکان، داروهای مورد نیاز برای زنان در دوران زایمان، افراد مجروح حوادث رانندگی حیاتی هست.

و در روز ملی اهدای خون، نشست‌های متنوع (کنفرانس‌های خبری، نمایشگاه‌ها و جلسات پیشبردی در این زمینه) در بسیاری از شهرهای روسیه با حضور متخصصین طب، اعضای رسمی دولت، عموم مردم و رسانه‌ها با هدف تاکید بر مشکلات و وظایف در زمینه اهدای خون برگزار می‌شود. البته در این روز خاص مراکز درمانی و مراکز انتقال خون پذیرای افراد مایل به اهدا هستند.

روز جهانی اهدای خون در ۲۰ فوریه سال ۲۰۰۷ بعد از ارسال در دومای روسیه با خاطره اولین انتقال خون در روسیه برگزار و در یک "میز گرد" مرتبط با مشکلات اهدای خون و خدمات خون به تصویب رسید.

در ۲۰ آوریل ۱۸۳۲ در شهر سنت پترزبورگ، متخصص زنان آندری ولف برای اولین بار در یک عمل خانگی به طرز موفقیت آمیزی توانست خون همسر زنی را که در حال خونریزی زایمان بود به زن منتقل کند و نتیجتاً او را از مرگ نجات دهد. عمل در منزل شخصی بیمار انجام شد که در خانه راکینسکی زندگی می‌کرد آدرس فعلی آن: لرماتوفسکی پرسپکتیو واقع در خیابان سنت پترزبورگ، خانه دهم.

این رویداد شروع توسعه اهدای خون در روسیه بود. دکتر روسی از ابزار انتقال و تکنیکی که از فرد پیشرو در این زمینه جیمز بلوندل دریافت کرده بود استفاده کرد.

آندری ولف هرچه را که در خارج از کشور آموزش دیده بود برای اولین بار انجام داد. بعد از این عمل مکرراً توسط دکتر روسی پروفیسور جراح سرگی کلومنین انجام شد. او اولین شخصی بود که در سال ۱۸۷۶، انتقال خون در ارتش را انجام داد. با وجود نتیجه امیدوار کننده در اولین انتقال خون توسعه این روش کند و پراکنده بود. در آن زمان این کار عملی سختی محسوب می‌شد و تعدادی از بیماران که تحت این عمل قرار گرفتند در معرض عوارض شدید و کشنده قرار می‌گرفتند دلیل آن کاملاً دور از ذهن بود.

در سال ۱۹۰۰، پزشک اتریشی کارل لندستینز گروه‌های خونی را کشف کرد که نقش مهمی را در زمینه توسعه علم انتقال خون ایفا می‌کنند. در نتیجه علل عوارض پس از انتقال خون آشکار شد که جلوگیری از آن را ممکن می‌کرد. با کشف گروه‌های خونی انتقال خون به عنوان یک روش درمانی شروع به توسعه و رشد سریع‌تر کرد.

در ۲۰ ژوئن ۱۹۱۹، جراح ولادیمیر شامو، در کلینیک جراحی آکادمی پزشکی ارتش در زمان آماده سازی بیمار برای یک جراحی دشوار زنان، انتقال خون کاملاً علمی بر اساس گروه خونی بیمار انجام داد.

در سال ۱۹۲۶، به منظور حل مشکل پیدا کردن اهدا کننده، جراحان نیکلای یالینسکی و اریک هس، دانشجویان و پرسنل پزشکی که به علت تمایل کمک به بیماران داوطلبانه خون خود را اهدا کردند. در اول مارس، ۱۹۲۸، اولین مرکز انتقال خون جهان در مسکو افتتاح شد که موسس آن دانشمند الکساندر بوگداتف بود.

در ۱۴ آگوست ۱۹۲۸، اولین دستور کار رسمی انتقال خون به عنوان روش درمانی روی کار آمد. تا پایان سال ۱۹۳۸، و سرانجام خدمات خون در کشور در قالب ایستگاه‌ها و موسسات انتقال خون متعدد شکل گرفتند توجهات بیشتر به مراکز انتقال خون بیمارستان‌های بزرگ و بیمارستان‌ها ایجاد شده، معطوف شد. مشارکت جمعیت کشور در صفوف اهدا کنندگان توسط تیم‌های بازدید کننده از ایستگاه‌های انتقال خون و ادارات تسهیل شد.

در ژانویه ۱۹۵۷ و برای اولین بار در مسکو دریافت خون انبوه از اهدا کنندگان بلاعوض مستقیماً در محل کارشان انجام شد. (این مربوط به وزارت بهداشت بود)

در اوایل دهه ۱۹۹۰ و به منظور بهبود ثبت نام اهدا کنندگان تمرکز اهدا از طریق ایجاد مراکز اهدا کننده واحد در شهرهای بزرگ روسیه عملی شد.

در سال ۱۹۲۷، به منظور تشویق اهدا کنندگان مبلغی به منظور غرامت پرداخت شد در ۱۹۳۱، صدور یک سهمیه و در نوامبر ۱۹۵۵، سهام مخصوص در نظر گرفته شد.

با توجه به قانون فدرال تنظیم موضوعات اهدا در روسیه مورخ ۲۰ جولای ۲۰۱۲، "اهدای خون و اجزای آن"، اهدا کننده مشمول ۲ روز استراحت، وعده‌های غذایی رایگان در روز اهدا و حق خرید کوپن‌های ترجیحی برای خدمات درمان بهداشتی در محل کار و تحصیل می شدند.

اقداماتی در زمینه حمایت اجتماعی برای افرادی با نشان "اهدا کننده افتخاری روسیه" فراهم شده است. برخی با حقوق سالیانه در زمانی مناسب و مراقبت‌های پزشکی فوق‌العاده تحت برنامه قرنطینه دولت و الویت خرید کوپن‌های ترجیحی خدمات درمان بهداشتی در محل کار یا تحصیل، همچنین به عنوان پرداخت نقدی سالیانه با شاخص سالیانه (به طور مثال در اول ژانویه ۲۰۱۵ پرداختی ۱۲،۳۷۳ هزار روبل) بهره مند میشوند.

از سال ۲۰۰۸، در کشور روسیه وزیر بهداشت سازمان پزشکی فدرال و مرکز خدمات خون، برنامه‌های دولتی برای توسعه اهدای خون داوطلبانه و مولفه‌هایش، همراه با توسعه مداوم زیر ساخت‌های ارتباطی با مشارکت دانشجویان شرکت، سازمان‌های غیر دولتی و بسیاری از بخش‌های دیگر جامعه اجرا می کنند.

Необходимость преподавания русского языка в Иране

Язык известен как важный инструмент коммуникации. Обучение Русскому языку имеет особое значение в Иране по следующим причинам:

- Две страны - Иран и Россия - географически близки друг к другу и даже имеют общую морскую границу, и их можно назвать старыми соседями.
- Обе страны имеют глубокие и широкие стратегические политические и экономические взаимодействия, и эти отношения расширяются день ото дня.
- Обе страны имеют очень богатую литературу, и понимание и передача этих литературных концепций требует лингвистических знаний страны назначения.
- Чтобы представить подлинную и богатую иранскую и исламскую культуру любителям в России, нам понадобится языковой инструмент общения. Этот инструмент коммуникации также может быть использован для понимания подлинной русской культуры.

Ниже приведены некоторые примеры вышестоящих документов и команд, из которых можно сделать вывод, что русский язык имеет особое значение в Иране :

- Имам Хомейни(мир ему): Раньше никакой (иностранной) язык не был нужен. Сегодня это необходимо. Живые языки мира должны быть частью рекламной программы школы... Сегодня не так, как вчера, когда наши голоса не выходил за пределы Ирана; сегодня мы можем быть в Иране и проповедовать на другом языке по всему миру.¹

- Верховный лидер (да хранит его Аллах): Я здесь [еще раз] скажу это, что я иногда говорил чиновникам министерства образования и воспитания; возможно я не говорил нынешним уважаемым чиновниками, но я неоднократно говорил ранее, , что настойчивое стремление продвигать английский язык в нашей стране - неправильная задача. Да, нужно говорить на иностранном языке, но на иностранном языке, который не является просто английским; на языке науки, который не является просто английским. Почему другие языки не используются в школах в качестве уроков языка? Почему так настаивают?²

- Документ о фундаментальных трансформациях в области образования и воспитания (глава седьмая - раздел оперативная цель номер один - пятое решение): Изучение иностранных языков надо будет в рамках выборочного (полу-предписывающего) раздела учебной программы в соответствии с принципом консолидации и укрепления исламской и иранской идентичности.³

1. صحیفه امام خمینی، جلد ۱۸، ص ۱۰۴.

2. بیانات در دیدار معلمان و فرهنگیان، ۱۳/۰۲/۱۳۹۵ - <https://farsi.khamenei.ir/memory-content?id=33098>

3. سند تحول بنیادین آموزش و پرورش، فصل هفتم، راهکار ۱-۵، شورای عالی انقلاب فرهنگی، ص ۳۳.

Мохаммад Батхаеи, бывший министр образования Ирана, участвовавший в Международной выставке "Экосистема нового образования", в поездке в Россию, во встрече с Ольгой Васильевной его российский коллега предложил изучение персидский и русский язык в школах двух стран.

Батхаеи на встрече с Вячеславом Никоновым ,главой Комитета Российской Думы по науке и технологиям, повторил свое предложение, заявив: "Иранское правительство намерено разрушить монополию на английский в качестве второго языка и расширить другие языки, особенно русский". Сообщил ИРНА.

В своем аккаунте в Твиттере он написал: "Мы пытаемся разнообразить изучение иностранных языков в школе, и в соответствии с нашим законом, наряду с английским, будут использоваться языки "французский", немецкий", "русский" и "испанский".⁴

ضرورت تدریس زبان روسی در ایران

زبان به عنوان ابزار مهم ارتباطی شناخته می‌شود. آموزش زبان روسی به دلایل زیر در ایران از اهمیت خاصی برخوردار است:

- دو کشور ایران و روسیه از لحاظ جغرافیایی به هم نزدیک هستند و حتی مرز مشترک دریایی با هم دارند و می‌توان آنها را همسایه های قدیمی برشمرد.
- این دو کشور دارای روابط عمیق، گسترده و استراتژیک سیاسی و اقتصادی هستند و این روابط روزبه‌روز در حال گسترش است.
- هر دو کشور دارای ادبیات بسیار غنی هستند و فهم و انتقال این مفاهیم ادبی نیازمند دانش زبانی از کشور مقصد می‌باشد.
- برای معرفی فرهنگ اصیل و غنی ایرانی و اسلامی به مشتاقان آن در روسیه نیازمند ابزار ارتباطی زبانی خواهیم بود. همچنین از این ابزار ارتباطی برای آشنایی با فرهنگ اصیل روسیه نیز می‌توان بهره برد.

در زیر برخی از نمونه هایی از اسناد بالادستی و فرامین موجود که می‌توان از آنها نتیجه گرفت که آموزش زبان روسی در ایران از اهمیت خاصی برخوردار است آورده شده است:

- امام خمینی (ره): پیشتر به زبان (خارجی) احتیاج نبود. امروز احتیاج است. باید زبان‌های زنده دنیا جزء برنامه‌ی تبلیغات مدارس باشد... امروز مثل دیروز نیست که صدای ما از ایران بیرون نمی‌رفت، امروز ما می‌توانیم در ایران باشیم و در همه جای دنیا با زبان دیگری تبلیغ کنیم.

- مقام معظم رهبری (مدظله العالی): من همین‌جا این حرفی را که گاهی هم گفته‌ام به مسئولین آموزش و پرورش [تکرار می‌کنم]؛ شاید به مسئولین محترم فعلی نگفته باشم اما قبل‌ها مکرر گفته‌ام؛ این اصرار بر ترویج زبان انگلیسی در کشور ما یک کار ناسالم است. بله، زبان خارجی را باید بلد بود اما زبان خارجی که فقط انگلیسی نیست، زبان علم که فقط انگلیسی نیست. چرا زبانهای دیگر را در مدارس به‌عنوان درس زبان معین نمی‌کنند؟ چه اصراری است؟

- در فصل هفتم سند تحول بنیادین آموزش و پرورش و در بخش هدف عملیاتی شماره یک و راهکار پنجم آمده است که ارائه آموزش زبان خارجی در چارچوب بخش انتخابی (نیمه تجویزی) برنامه درسی با رعایت اصل تثبیت و تقویت هویت اسلامی ایرانی باشد.

محمد بطحایی، وزیر پیشین آموزش و پرورش ایران که برای شرکت در نمایشگاه بین‌المللی «اکوسیستم جدید آموزشی» به روسیه سفر کرده است، در دیدار با اولگا واسیلیووا، همتای روس خود پیشنهاد کرده که دو کشور تفاهم‌نامه‌ای برای آموزش متقابل فارسی و روسی در مدارس دو کشور داشته باشند.

به گزارش ایرنا، بطحایی در دیدار با ویچسلاو نیکونوف، رئیس کمیته آموزش و علوم دومای روسیه نیز پیشنهاد خود را تکرار کرده و گفته: "دولت ایران قصد دارد انحصار زبان انگلیسی به عنوان زبان دوم شکسته شود و سایر زبان‌ها به ویژه زبان روسی نیز در ایران گسترش یابد."

وی در حساب توییتر خود نیز نوشته است: "تلاش می‌کنیم آموزش زبان‌های خارجی در مدارس متنوع شود و بر اساس قانون، شرایط آموزش زبان‌های فرانسوی، آلمانی، روسی و اسپانیایی در کنار زبان انگلیسی فراهم شود."

Краткое содержание книги «**ОТЦЫ**» Ивана Тургенева И **ДЕТИ**

Роман Тургенева «Отцы и дети» был написан в 1861 году. Автор особенно четко выразил проблему взаимоотношения двух поколений.

Действия романа происходят весной и летом 1859 года в

Главные герои:

Евгений Базаров — молодой мужчина, студент-медик, яркий представитель нигилизма, то есть философии, ставящей под сомнение все общепринятые ценности.

Аркадий Кирсанов — недавний студент, приехавший в имение родителей. Под влиянием Базарова увлекается нигилизмом. В конце романа понимает, что не может так жить, и отказывается от идеи нигилизма.

Николай Петрович Кирсанов — помещик, вдовец, отец Аркадия. Придерживается демократичных взглядов, любит поэзию и музыку.

Павел Петрович Кирсанов — аристократ, бывший военный. Брат Николая Кирсанова и дядя Аркадия. Яркий представитель либералов.

Василий Иванович Базаров — армейский хирург в отставке, отец Евгения. Живет в имении жены, небогат. Занимается врачебной практикой.

Арина Власьевна Базарова — мать Евгения, набожная и очень суеверная женщина. Малообразованна.

Анна Сергеевна Одинцова — богатая вдова, которая симпатизирует Базарову. Но спокойствие в своей жизни ценит больше.

После учёбы в университете в отчий дом возвращается Аркадий Кирсанов. С ним приезжает его товарищ, начинающий доктор Евгений Базаров. Николай Петрович рад видеть сына и оказывает тёплый приём его другу. Между Базаровым и старшими Кирсановыми не раз происходят споры на важные жизненные темы. При этом ни одна из сторон не намерена прислушаться к другой.

Базаров знакомится с очаровательной Анной Одинцовой. Нигилист, который всегда отрицал любовь и чувства, страстно влюбляется в молодую вдову.

Аркадий, который во всём подражает Базарову, также влюбляется в Анну Сергеевну. Друзья отдаляются друг от друга. Конфликт между Базаровым и Павлом Петровичем накаляется и перерастает в дуэль. Кирсанов получает лёгкое ранение, а Базаров уезжает к своим родителям.

Во время вскрывая тифозный труп, он ранит себя скальпелем. Перед смертью Базаров успевает признаться Одинцовой в любви. Спустя время каждый из героев, за исключением Павла Петровича, счастливо устраивает свою личную жизнь.

Могила Базарова навещают лишь его старенькие родители.

خلاصه ای از کتاب "پدران و پسران" اثر ایوان تورگنیف

رمان "پدران و پسران" تورگنیف، در سال ۱۸۶۱ نوشته شد. نویسنده به طور ویژه و به وضوح مشکلات در ارتباط بین دو نسل را بیان کرده است. اتفاقات رمان، در بهار و تابستان سال ۱۸۵۹ در شهرهای مارینو و نیکولسکا، در املاک بازارووا، در شهر استانی رخ میدهد.

شخصیت‌های اصلی:

یوگنی بازاروو: مرد جوان، دانشجوی پزشکی، نماینده برجسته پوچ‌گرایی است. فلسفه‌ای که تمام ارزش‌های پذیرفته شده را زیر سوال می‌برد.

آرکادی کیرسانوو: نودانشجویی است که به املاک پدری خود رسیده است. تحت تأثیر بازاروو، او نیز طرفدار پوچ‌گرایی است. در پایان رمان، او متوجه می‌شود که نمی‌تواند چنین زندگی کند و از تفکر پوچ‌گرایی، دست می‌کشد.

نیکولای پتروویچ کیرسانوو: مالک زمین، بیوه، پدر آرکادی است. به دیدگاه‌های دموکراتیک پایبند است، عاشق شعر و موسیقی است.

پاول پتروویچ کیرسانوو: اشراف‌زاده، سابقاً نظامی بوده، برادر نیکولای کیرسانوو و عموی آرکادی است. نماینده برجسته لیبرال‌هاست.

واسیلی ایوانوویچ بازاروو: جراح بازنشسته ارتش، پدر یوگنی. ثروتمند نیست. مشغول به کار پزشکی. آنا سرگیونا آدینتسووا: یک بیوه ثروتمند است که به بازاروو علاقه‌مند است، اما آرامش در زندگی او ارزش بیشتری دارد.

آرینا والسیونا بازارووا: مادر یوگنی، زنی متدین و بسیار خرافاتی. بی‌سواد. آرکادی کیرسانوو پس از تحصیل در دانشگاه به خانه‌ی پدری مراجعت می‌کند. همراه او، دوستش نیز می‌آید. دکتر مبتدی، یوگنی بازاروو.

نیکلای پتروویچ از دیدن پسر، شادمان گشته و پذیرایی گرمی از دوست او به عمل می‌آورد. میان بازاروو و کیرسانووهای پیر، بارها اختلافاتی بر سر موضوعات مهم زندگی، صورت می‌گیرد. همزمان، هیچ‌یک از دو طرف بحث، تمایل به گوش دادن به دیگری ندارد.

بازاروو با آنا آدینتسووا زیبا، آشنایی دارد. پوچ‌گرایی که عشق و احساسات را منکر بود، از صمیم قلب، دلباخته‌ی یک بیوه‌ی جوان می‌شود. آرکادی هم عاشق آنا سرگیونا می‌شود، همانطور که در تمام کارها از بازاروو تقلید می‌کند. دوستان از یکدیگر فاصله می‌گیرند.

اختلاف بین بازاروو و پاول پتروویچ بالا می‌گیرد و به دوئل تبدیل می‌شود. کیرسانوو دچار جراحت خفیفی می‌شود و بازاروو به نزد والدینش می‌رود. در زمان کالبدشکافی یک جسد که به بیماری تیفوس مبتلا بوده، بازاروو با

چاقوی آلوده خود را به این بیماری مبتلا می‌کند. پیش از مرگ، نزد پدرش، به عشق خود اعتراف می‌کند. اندکی بعد، هر یک از قهرمانان به جز پاول

پتروویچ، با شادمانی زندگی خود را می‌سازند. تنها کسانی که بر سر مزار بازاروو می‌روند، والدین او هستند.

با تشکر از خانم دکتر اعظم شیرازی

مهرنوش فیروزی، دانشجوی ترم چهارم زبان

روسی دانشگاه الزهرا

Поэтическая весна

Навруз - это ценное наследие наших предков, создавших культуру, и он означает новый день. День, когда возрождается весна и природа начинает возрождать свою жизнь.

В этом выпуске, по случаю чествования некоторых великих поэтов Ирана разных эпох, таких как Атар Нейшабури, Хайям, Саади Ширази, великий Фердоуси и Кайсар Аминпур, а также по случаю начала весны, мы организовали поэтический вечер в фантастическом мире и допустили, что Хафез Ширази собирал поэтов во время Навруза, и каждый из них читает стихи о весне. Чтение этот короткий текст не лишено изящества во время праздников Навруз.

Как один из приверженцев этих великих поэтов, я буду секретарем собрания и расскажу вам о собрании:

- В нашей группе также присутствует Хазрат Лисан аль-гаиб, Хафиз Ширази. мы с большим энтузиазмом просим его открыть для нас окно весны своей поэтической рукой; Мастер! Мы все внимательно слушаем.

Весенний ветерок дует с района приятеля.

Если просишь о помощи от этого ветра, включишь свет сердца

- Давайте пригласим Хайама Нишабури, мудреца и поэта 5-6 веков, послушать его стихи.

Ветерок Навруза на лице цветка хороша

На площади луга любимое красное личико хороша

вчера закончилось, говорить об этом нехороша

наслаждай и не говори из прошлого, что сегодня хороша

- Кажется, что у Хазрата Хафеза есть мнение в одобрении и завершении вашего стихотворения. Прочитайте пожалуйста :

Это новая весна, постарайся быть жизнерадостным

ибо расцветет много цветов, но ты будешь под грязью

В траве каждый лист похож на фолиант того времени

Жаль, что вы невнимательным к ним

- Теперь настала очередь Саади Ширази, великого поэта 7 века, утопить нас в море своих стихов.

Налетел утренний ветер, и поднялся запах Навруза

удачи и победы для друзья

С новым годом и на все последующие годы

будьте счастливой в этот день и все дни

- Хазрат Аттар, мы будем благодарны, если вы пригласите нас на "Поэму весны".

Мир стал молодым от ветра Новруза

Каким прекрасным стал мир это время

Сломай клетку, чтобы вырваться из этой ловушки

Сейчас самое подходящее время

- Молодец, очень красиво! Превосходительство Фердоуси! Разве вы не хотите поздравить народ Ирана с наступлением Навруза и приходом весны?

пусть, все враги боятся тебя!

Пусть будут разбиты коварных сердца!

Пусть каждый год вашей судьбой будет победа!

Пусть темные ночи станут новым днем для тебя!

- Это правда, что Кайсар Аминпур - один из поэтов в нашей эры, Но, вдохновляясь старшими, такими как вы, профессора, а также используя новый стиль, он возродил память о вас, старших, в воспоминаниях. Давай, Кайсар!

прикажите становиться "фарвардин" наши "эсфанды "

Пусть наши улыбки расцветают, не только на наших губах, но и в наших сердцах

Мы с ними разговариваем о тебе, все дни и ночи, сделай нечто!

"вижу" заменяет наше "говорят"! что,

не знаю, где и кто ты такой! только знаю, что

ты приходишь, чтобы разорвать цепи плена нашего

Сегодня, прикажите завтра будет завтра ранее

Пусть сбудутся сейчас обещания нашего будущего

- Слава сыну-преемнику страны древних поэтов!

В наших религиозных учениях говорится, что весна - это напоминание о вечной силе Бога. Как будто в этом сезоне все существа указывают на эту точку, и у нас должны быть глаза, чтобы видеть, и уши, чтобы слышать их. Выражая благодарность всем Драгоценным близким, Я прошу сладкословому Саадиу прочитать нам прекрасное стихотворение, в котором этот вывод выражен как хороший конец, быть хедлайнером этого сезона жизни.

Утром нет никакой разницы между днем и ночью

Приятно видеть весну на площади лугу

Наступил сезон цветов, когда запели соловьи от счастья

пой, мудрый, Ты, который не меньше соловья

Все творение это напоминание о Божьем сердце

Но не исповедуется Богу сердце

Так много странных узоров на двери мира и стене

Кто бы ни думал, это похоже на картину на стене

- С большой благодарностью и любезностью. Будьте счастливы.

بهار شاعرانه

نوروز، میراث ارزشمند نیاکان فرهنگ‌پرور ماست و به معنای روز نوست. روزی که بهار بازآفریده می‌شود و طبیعت، تجدید حیات خود را آغاز می‌کند. در این شماره، به مناسبت گرامیداشت تنی چند از شاعران بزرگ ایران در اعصار مختلف مانند عطار نیشابوری، خیام، سعدی شیرازی، فردوسی بزرگ و قیصر امین پور و همچنین قرارگیری در فصل بهار، شب شعری را در عالم خیال تشکیل داده ایم و فرض کردیم که حافظ شیرازی در ایام نوروز آنها را دور هم جمع کرده و هر یک ابیاتی در باب بهار می‌خوانند. خواندن این مطلب، در ایام تعطیلات نوروزی خالی از لطف نیست.

من به عنوان یکی از ارادتمندان این شاعران بزرگ، منشی جلسه خواهم بود و مجلس را برای شما نقل قول می‌کنم:

- در جمع ما حضرت لسان‌الغیب، حافظ شیراز نیز حضور دارند، با گوش جان از ایشان می‌خواهیم که با دست شعر، پنجره بهار را به روی ما بکشایند. جناب استاد! ما سراپا گوشیم.

زکوی یار می‌آید، نسیم باد نوروزی

از این باد ار مدد خواهی، چراغ دل برافروزی

- دعوت می‌کنیم از خیام نیشابوری، حکیم و شاعر قرن‌های پنجم و ششم، تا ما را به فیض برسانند.

بر چهره‌ی گل، نسیم نوروز خوش است

در صحن چمن، روی دل‌افروز خوش است

از دی که گذشت، هر چه گویی خوش نیست

خوش باش و ز دی مگو که امروز خوش است

- گویا حضرت حافظ در تایید و تکمیل شعر شما سخنی دارند. بفرمایید لطفا:

نوبهار است در آن کوش که خوشدل باشی

که بسی گل بدمد باز و تو در گل باشی

در چمن هر ورقی دفتر حالی دگر است

حیف باشد که ز کار همه غافل باشی

- اکنون نوبت به سعدی شیرازی، شاعر بزرگ قرن هفتم رسیده که ما را در دریای اشعارش غرق کند.

برآمد باد صبح و بوی نوروز

به کام دوستان و بخت پیروز

مبارک بادت این سال و همه سال

همایون بادت این روز و همه روز

- حضرت عطار، اگر ما را به «بهاریه» ای مهمان کنید، سپاسگزار خواهیم بود.

جهان از باد نوروزی جوان شد

زهی زیبا که این ساعت جهان شد

قفس بشکن کزین دام گلوگیر

اگر خواهی شدن اکنون توان شد

- به به، بسیار زیبا! جناب فردوسی! شما نمی‌خواهید فرا رسیدن نوروز و آمدن بهار را به مردم ایران

تبریک بگویید؟

همه دشمنان از تو پر بیم باد

دل بدسگالان به دو نیم باد

همه ساله بخت تو پیروز باد

شبان سیه بر تو نوروز باد

- درست است که قیصر امین پور از شاعران معاصر ما است، ولی ایشان با الهام گرفتن از بزرگانی مانند شما اساتید و با استفاده از سبکی جدید، یاد شما بزرگان را در خاطره ها زنده کرد. بفرمایید قیصر جان!

بفرمایید فروردین شود اسفندهای ما
نه بر لب بلکه در دل گل کند لبخندهای ما...
شب و روز از تو می گوئیم و می گویند، کاری کن
که «می بینم» بگیرد جای «می گویند» های ما
نمی دانم کجایی یا که ای، آنقدر می دانم
که می آیی که بگشایی گره از بندهای ما
بفرمایید فردا زودتر فردا شود، امروز
همین حالا بیاید وعده ی آینده های ما
- درود به پسر خلف سرزمین شاعران کهن!

در آموزه های دینی ما آمده است که بهار یادآور قدرت لایزال الهی است. گویی در این فصل همه موجودات به این نکته اشاره می کنند و باید چشم دیدن و گوش شنیدن آن را داشته باشیم. ضمن تشکر از همه عزیزان گرانقدر، از سعدی شیرین سخن تقاضا می کنم که به عنوان حسن ختام، شعر زیبایی که بیانگر این نتیجه گیری هست را برایمان بخوانند تا سرلوحه این فصل از زندگی کنیم:

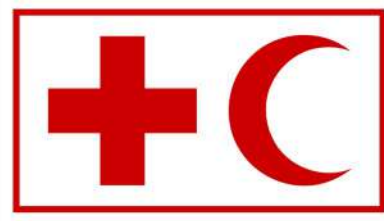
بامدادی که تفاوت نکند لیل و نهار
خوش بود دامن صحرا و تماشای بهار
بلبلان وقت گل آمد که بنالند از شوق
نه کم از بلبل مستی، تو بنال ای هشیار
آفرینش همه تنبیه خداوند دل است
دل ندارد که ندارد به خداوند اقرار
این همه نقش عجب بر در و دیوار وجود
هر که فکرت نکند، نقش بود بر دیوار

- با سپاس و ادب فراوان . شاد باشید.

منابع : برداشت شده از دیوان اشعار شاعران

Всемирный день красного креста и красного полумесяца

Всемирный день Красного Креста и Красного Полумесяца ежегодно отмечается 8 мая. Эта дата является годовщиной дня рождения Жана Анри Дюнана. Швейцарский предприниматель и общественный деятель был основателем гуманитарной организации Международного комитета Красного Креста и лауреатом первой Нобелевской премии мира в 1901 году.

Движение Красного креста берет начало с 1863 года. Организация была создана для защиты жизни и здоровья человека, для обеспечения уважения всех людей, а также для предотвращения и облегчения человеческих страданий.

До середины XIX века не было хорошо отлаженных систем армейского ухода за пострадовавшими, а также безопасных учреждений для лечения раненых на поле боя. Жан Анри Дюнан в июне 1859 года отправился в Италию, чтобы встретиться с французским императором Наполеоном III и обсудить трудности ведения бизнеса в Алжире, в то время оккупированном Францией. Он прибыл в небольшой город Сольферино вечером 24 июня после битвы при Сольферино. За один день около 40 000 солдат с обеих сторон погибли или получили ранения на поле.

Жан Анри Дюнан был шокирован чудовищными последствиями битвы, страданиями раненых солдат и почти полным отсутствием медицинской помощи. Он отказался от изначальной цели своей поездки и посвятил себя оказанию помощи раненым.

Впоследствии в 1859 году Жан Анри Дюнан заговорил о важности основать национальные добровольные организации для оказания помощи раненым солдатам. Он выступил и за принятие международного договора, гарантирующего защиту медработников и полевых госпиталей.

Позднее, в 1862 году была опубликована книга «Память о Сольферино», написанная предпринимателем. Жан Анри Дюнан отправил книгу политическим и военным деятелям Европы в надежде получить от них помощь в изменении ситуации.

В 1863 году в Женеве «Комитет пяти», состоявший из юристов, которые прочли книгу, провел международную конференцию для обсуждения и принятия необходимых мер по улучшению медицинского ухода на поле боя. В конференции приняли участие 36 человек: восемнадцать официальных делегатов от национальных правительств, шесть делегатов от других неправительственных организаций, семь неофициальных иностранных делегатов и пять членов Международного комитета.

Среди предложений, изложенных в заключительных резолюциях конференции, принятых 29 октября 1863 года, были: нейтралитет и защита раненых солдат; использование добровольческих сил для оказания помощи на поле боя, а также внедрение общего отличительного символа защиты для медицинского персонала, а именно: белый браслет с красным крестом.

В 1864 году прошла официальная дипломатическая конференция при участии правительств всех европейских стран, а также Соединенных Штатов Америки, Империи Бразилии и Мексиканской империи. 22 августа 1864 г. конференция приняла первую Женевскую конвенцию «Об улучшении положения раненых в полевых войсках».

Конвенция содержала десять статей, впервые устанавливающих юридически обязательные правила, гарантирующие нейтралитет и защиту раненых солдат, полевого медицинского персонала и конкретных гуманитарных учреждений в вооруженном конфликте.

В последующие годы национальные общества были основаны почти во всех европейских странах. В 1876 году комитет был назван «Международным комитетом Красного Креста» (МККК). Все больше стран присоединились к Женевской конвенции и к ее соблюдению в период войны. Вскоре Красный Крест приобрел огромную популярность как международное уважаемое движение во всем мире.

Через 50 лет после основания МККК и принятия первой Женевской конвенции движение распространилось за пределы Европы и Северной Америки до Центральной и Южной Америки, Азии и Африки.

Сегодня движение консолидирует 97 миллионов членов, сотрудников и волонтеров по всему миру. На протяжении трех веков целью Красного креста остается: «помощь всем страждущим без какого-либо неблагоприятного различия, что способствует тем самым установлению мира на Земле».

<https://scientificrussia.ru/articles/mezhdunarodnyj-den-krasnogo-kresta-i-krasnogo-polumesyatsa>

МККК

روز جهانی صلیب سرخ و هلال احمر

روز جهانی صلیب سرخ و هلال احمر هر ساله در ۸ می جشن گرفته می شود. این تاریخ سالگرد تولد ژان هنری دونان است. او بنیانگذار سازمان بشردوستانه کمیته بین المللی صلیب سرخ و برنده اولین جایزه صلح نوبل در سال ۱۹۰۱ بود.

جنبش صلیب سرخ به سال ۱۸۶۳ برمی گردد. این سازمان برای حفاظت از زندگی و سلامت انسان ایجاد شده است تا احترام به همه مردم و همچنین جلوگیری و کاهش رنج انسان را تضمین کند.

تا اواسط قرن نوزدهم هیچ سیستم تثبیت شده ای برای مراقبت از مجروحان ارتش و همچنین موسسات ایمن برای درمان مجروحان در میدان جنگ وجود نداشت. ژان هنری دونان در جون ۱۸۵۹ به ایتالیا سفر کرد تا با امپراتور فرانسه ناپلئون سوم ملاقات کند و در مورد مشکلات تجارت در الجزایر که سپس توسط فرانسه اشغال شده بود صحبت کند. او در عصر ۲۴ جون پس از نبرد سولفرینو به شهر کوچک سولفرینو رسید. در یک روز حدود ۴۰۰۰۰ سرباز از هر دو طرف در میدان کشته یا زخمی شدند.

ژان هنری دونان از عواقب وحشتناک جنگ و رنج سربازان زخمی و فقدان تقریباً کامل مراقبت های پزشکی شوکه شد. او هدف اصلی سفرش را رها کرد و خود را وقف کمک به مجروحین کرد.

در سال ۱۸۵۹ ژان هنری دونان از اهمیت تاسیس سازمان های داوطلبانه ملی برای کمک به سربازان زخمی صحبت کرد. او همچنین از تصویب یک معاهده بین المللی برای تضمین حفاظت از کارکنان پزشکی و بیمارستان های میدان حمایت کرد.

بعدها در سال ۱۸۶۲ کتاب "خاطره سولفرینو" نوشته این تاجر منتشر شد. ژان هنری دونان این کتاب را به شخصیت های سیاسی و نظامی در اروپا فرستاد تا از او در تغییر وضعیت کمک بگیرند.

در سال ۱۸۶۳، در ژنو، "کمیته پنج نفره" متشکل از وکلایی که کتاب را خوانده بودند، یک کنفرانس بین المللی برای بحث و بررسی و اتخاذ اقدامات لازم برای بهبود مراقبت های پزشکی در میدان جنگ برگزار کردند. در این کنفرانس ۳۶ نفر حضور داشتند: هجده نماینده رسمی از دولت های ملی، شش نماینده از سایر سازمان های غیر دولتی، هفت نماینده غیر رسمی خارجی و پنج عضو کمیته بین المللی.

از جمله پیشنهادهای که در قطعنامه های نهایی کنفرانس که در ۲۹ اکتبر ۱۸۶۳ به تصویب رسید، عبارت بودند از: بی طرفی و حفاظت از سربازان مجروح. استفاده از نیروهای داوطلب برای کمک در میدان نبرد؛ و معرفی یک نماد متداول و متمایز حفاظتی برای پرسنل پزشکی، یعنی یک دستبند سفید با صلیب قرمز.

در سال ۱۸۶۴، یک کنفرانس رسمی دیپلماتیک با شرکت دولت های تمام کشورهای اروپایی و همچنین ایالات متحده آمریکا، امپراتوری برزیل و امپراتوری مکزیک برگزار شد. در ۲۲ اوت ۱۸۶۴، کنفرانس اولین کنوانسیون ژنو برای بهبود وضعیت مجروحان در میدان را تصویب کرد.

این کنوانسیون شامل ده ماده بود که برای اولین بار قوانین الزام آور قانونی را برای تضمین بی طرفی و حفاظت از سربازان مجروح، پرسنل پزشکی صحرائی و آژانس های بشردوستانه خاص در درگیری های مسلحانه ایجاد می کرد.

در سال های بعد، انجمن های ملی تقریباً در تمام کشورهای اروپایی تأسیس شد. در سال ۱۸۷۶ این کمیته "کمیته بین المللی صلیب سرخ" نام گرفت. کشورهای بیشتری به کنوانسیون ژنو و رعایت آن در طول جنگ ملحق شده اند. صلیب سرخ به زودی به عنوان یک جنبش معتبر بین المللی در سراسر جهان محبوبیت زیادی کسب کرد.

پنجده سال پس از تأسیس کمیته بین المللی صلیب سرخ و تصویب اولین کنوانسیون ژنو، این جنبش از اروپا و آمریکای شمالی به آمریکای مرکزی و جنوبی، آسیا و آفریقا گسترش یافته است.

امروزه، این جنبش ۹۷ میلیون عضو، کارمند و داوطلب را در سراسر جهان گرد هم آورده است. برای سه قرن، هدف صلیب سرخ باقی مانده است: "کمک به همه کسانی که بدون هیچ گونه تمایز نامطلوب رنج می برند و از این طریق به برقراری صلح بر روی زمین کمک می کند."

70-летний юбилей Сталина

21 декабря 1949 г. страна праздновала 70-летний юбилей Сталина. Подобного пышного мероприятия СССР еще не знал. Задолго до этого дня по всей стране и за границей начали готовить подарки «родному и любимому». Пушкина был создан «Музей подарков Сталину». Среди его экспонатов выделялись вещи необыкновенные, вроде пышного головного убора из перьев – «дара величайшему воину И. В. Сталину, избранному почетным вождем индейских племен» или рисовое зерно с портретом этого воина. Было немало гобеленов, ковров, ваз с изображением вождя, а также моделей домен, зданий, сооружений, носивших его имя. Перечень других подарков занял бы страницы.

В Третьяковской галерее открылась помпезная выставка «Сталин в изобразительном искусстве». Повсюду в стране открывались огромные монументы вождя. Люди умилялись, глядя на парную скульптуру В. Пинчука «Ленин и Сталин в Горках»: Ленин крепко держит за руку своего преемника и друга. День ото дня нарастала шумиха по радио, в газетах. Народные сказители, певцы, акыны, бандуристы состязались в славословии гению всех времен и народов. Вечером над Москвой, во время народного гуляния, засиял в свете сотен прожекторов гигантский портрет Сталина, поднятый на аэростате и осеняющий столицу как новый святой.

Возможно, что именно тогда появился известный анекдот о Сталине, поучавшем непутевого сына Василия: «Ты думаешь, ты – Сталин? Ты не Сталин! Ты думаешь – я Сталин? И я не Сталин!» И ткнув пальцем в сторону одного из миллионов своих портретов, вождь сказал: «Вот кто Сталин!»

۷۰ سالگی استالین

در ۲۱ دسامبر ۱۹۴۹، کشور هفتادمین سالگرد استالین را جشن گرفت. در اتحاد جماهیر شوروی چنین رویداد باشکوهی وجود نداشت. از مدتها قبل از چنین روزی، در جای جای کشور و اطراف آن، برای آماده کردن هدایایی برای «مردم و محبوب» دست به کار شده بودند. در موزه پوشکین بخشی جهت نمایش آثار تقدیم شده به استالین احداث شد.

در میان اثرهای نمایشی، اثرهای غیر معمولی نیز یافت می شد، مانند کلاه باشکوه ساخته شده از پر. هدیه ای برای بزرگترین جنگجو استالین، رهبر افتخاری قبایل هندی "یا یک دانه برنج با پرتره ای از این جنگجو".

تعداد زیادی کوبلن، قالی، گلدان هایی با تصویر رهبر، و همچنین مدل هایی از دامنه ها، ساختمان ها، عمارت هایی که نام او را داشتند، وجود داشت. فهرستی از دیگر هدایا نیز پر شده بود. نمایشگاه باشکوه استالین در هنرهای زیبا در گالری تریکوفسکی افتتاح شد.

بناهای یادبود رهبر شوروی در سراسر کشور افتتاح شد. مردم از دیدن مجسمه دوقلو لنین و استالین در گورکی تحت تاثیر قرار گرفتند. لنین دست جانشین و دوست خود را محکم گرفته بود.

روز به روز تبلیغات در رادیو و روزنامه ها بیشتر می شد. داستان نویسان عامیانه، خوانندگان، آکین ها، نوازندگان باندوران، در تجلیل نبوغ تمام دوره و ها و مردم به رقابت پرداختند.

در شب بر فراز مسکو، هنگام جشن عامیانه، پرتره غول پیکر استالین در پرتو صدها نورافکن که رو بالن برافراشته شده بود می درخشید و مانند قدیسی جدید پایتخت را تحت الشعاع قرار می داد.

احتمالا درست بعد از این ها حکایت معروف در مورد استالین نقل شد که به پسر بدشانس واسیلی آموزش داد: "فکر می کنی استالین هستی؟ تو استالین نیستی! فکر می کنی من استالین هستم؟ و من استالین نیستم! و رهبر با انگشت خود به سمت یکی از میلیون ها عکس خود اشاره کرد و گفت: استالین همین است!"

Марьям, несравненная!

В тот день, когда родилась Марьям Мирзахани, кто знал, что в этот мир пришел гений?

В школе она больше интересовалась литературой и думала, что когда-нибудь станет знаменитой писательницей.

Она не интересовалась математикой и, по словам ее друзей, даже не получала высоких оценок. Но, наконец, в старших классах обнаружился ее талант к математике. В старших классах она завоевала две золотые медали на всемирной математической олимпиаде в 1994 и 1995 годах. А на втором курсе она стала первой иранской студенткой, получившей высший балл. Она получила степень бакалавра в технологическом университете Шарифа и поступила в Гарвардский университет на докторскую степень. И она получила степень доктора философии в 2004 году. Марьям Мирзахани была отмечена как одна из десяти молодых умов, выбранных в 2005 году журналом Popular Science в Америке, и признана лучшим умом в области математики.

В 2008 году, она была профессором и исследователем математики в Стэнфордском университете. В 2014 году она получила медаль Филдса. Она первая женщина и первая иранка, получившая эту медаль.

Марьям была награждена медалью Филдса за "ее выдающийся вклад в динамику и геометрию римановых поверхностей и их пространств модулей".

Она говорила, что "вы должны потратить немного энергии и усилий, чтобы увидеть красоту математики".

К сожалению, в 2013 году у нее был диагностирован рак молочной железы. В 2016 году рак распространился на ее кости и печень, и она умерла 14 июля 2017 года в возрасте 40 лет.

Ее день рождения 12 мая был назван Международным женским днем в математике Международным союзом математических обществ мира по предложению женского комитета Иранского математического общества.

Эта дата была выбрана для празднования, потому что она по-прежнему единственная женщина, получившая медаль Филдса.

Нет никаких сомнений в том, что у жизни каждого человека есть конец. Что меня огорчает, так это то, что она умерла слишком рано. Ее творческий ум был полон чистых идей. Идей, которые поразили мир, представив их. И если бы она была живая сегодня, какие еще чудеса она открыла бы в математике.

مریم، بی همتا

روزی که مریم میرزاخانی به دنیا آمد، چه کسی می دانست که نابغه‌ای به این دنیا آمده‌است؟ در مدرسه بیشتر به ادبیات علاقه داشت و فکر می کرد روزی نویسنده مشهوری خواهد شد. او به ریاضی علاقه‌ای نداشت و به گفته دوستانش حتی نمرات بالایی هم نگرفت. اما بالاخره در دبیرستان استعداد او در ریاضیات آشکار شد.

او در دبیرستان دو مدال طلا در المپیاد جهانی ریاضی در سال‌های ۱۹۹۴ و ۱۹۹۵ کسب کرد. و در سال دوم، اولین دانش آموز ایرانی شد که بالاترین امتیاز را کسب کرد. او مدرک لیسانس خود را از دانشگاه صنعتی شریف گرفت و برای دکتری به دانشگاه هاروارد رفت و در سال ۲۰۰۴ دکترای خود را دریافت کرد.

مریم میرزاخانی در سال ۲۰۰۵ توسط نشریه‌ی *Popular Science* در آمریکا به عنوان یکی از ده ذهن جوان به عنوان بهترین ذهن در زمینه ریاضیات انتخاب شد.

او در سال ۲۰۰۸ استاد و پژوهشگر ریاضیات در دانشگاه استنفورد بود و در سال ۲۰۱۴ مدال فیلدز را دریافت کرد. او نخستین زن و نخستین فرد ایرانی است که این مدال را دریافت کرده‌است.

مریم، مدال فیلدز را به دلیل "سهام چشمگیر او در دینامیک و هندسه سطوح ریمان و فضاهای پیمانه‌ای آنها" دریافت کرد.

او می گفت "شما باید کمی انرژی بگذارید و تلاش کنید تا زیبایی ریاضیات را ببینید". متأسفانه، او در سال ۲۰۱۳ به سرطان سینه مبتلا شد. در سال ۲۰۱۴، سرطان به استخوان‌ها و کبد او سرایت کرد و در ۱۷ جولای ۲۰۱۷ در سن ۴۰ سالگی درگذشت.

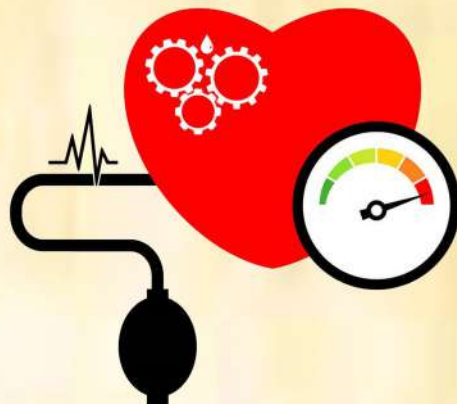
زادروز او در ۲۲ اردیبهشت (دوازدهم ماه می)، به پیشنهاد کمیته زنان انجمن ریاضی ایران از سوی اتحادیه جهانی انجمن‌های ریاضی جهان به عنوان روز جهانی زن در ریاضیات نامگذاری شد. این تاریخ برای این جشن انتخاب شد، زیرا او هنوز تنها زنی است که مدال فیلدز را دریافت کرده است.

شکی نیست که زندگی هر انسانی پایانی دارد. چیزی که من را ناراحت می کند این است که او خیلی زود درگذشت.

ذهن خلاق او پر از ایده‌های ناب بود. ایده‌هایی که با ارائه آنها دنیا را شگفت زده کرد. و اگر امروز زنده بود چه شگفتی‌های دیگری در ریاضیات کشف می کرد.

6 Фактов о давлении

Артериальная гипертония часто никак себя не проявляет, именно поэтому заболевание нередко называют «тихим убийцей»: человек живет и не подозревает о своем недуге. А давление тем временем постепенно изнашивает сосуды и порой приводит к инфаркту или инсульту.

Если ваши родители – гипертоники, это уже должно насторожить: болезнь легко передается по наследству. Но есть и другие факторы риска: курение, гиподинамия, лишний вес, нервная работа...

ФАКТ: 2/3 гипертоников не знают о своем давлении

Если вы в зоне риска хотя бы по двум факторам, надо знать о своем давлении все. В этом поможет дневник гипертоника (будем надеяться, несостоявшегося). 3-4 раза в день измеряйте давление и записывайте результаты. Если за полчаса перед контролем вы не бегали, не прыгали и не волновались, а показатель превышает 140/90 мм рт. ст. – это сигнал: так может начинаться гипертоническая болезнь.

ФАКТ: гипотония (пониженное давление) может перейти в гипертонию незаметно

Необходимо регулярно сдавать анализы. Исследования крови покажут уровень холестерина и количество натрия в крови. Высокий холестерин способствует образованию атеросклеротических бляшек. Они «забивают» сосуды, и без того поврежденные избыточному давлению, еще больше сужая просвет. Если натрия больше нормы, значит, есть проблемы с почками. Следовательно, соли и вода задерживаются в организме, увеличивая объем крови, повышая давление. Гипотоникам старше 30 лет, а также лицам, входящим в группу риска, нужно раз в год сдавать анализы.

ФАКТ: съесть один соленый огурец – равносильно употреблению около 400 мл «лишней» жидкости

Необходима диета. Следить за тем, что ешь и пьешь очень важно. Прежде всего, речь идет о жидкости – не стоит выпивать больше 1,5-2 литров в день. Хватит пить на работе бесконечные чаи и кофе: кофеин возбуждает нервную систему и давление опять скачет. Соленые продукты задерживают жидкость в организме, поэтому лучше их есть по минимуму. Глютамат натрия – усилитель вкуса, который добавляют в полуфабрикаты и «быструю» еду – тоже ваш враг. А снижают давление овощи, фрукты и морская рыба.

ФАКТ: у выпивающих алкогольные напитки (даже бутылку пива в день) среднее артериальное давление выше нормы на 10 мм рт.ст.

Пресловутые вредные привычки – курение и злоупотребление алкоголем могут усугубить положение: никотин и этиловый спирт вызывают колебания артериального давления. Исследования показали, что системе кровообращения приносят одинаковый вред как крепкие, так и легкие сигареты (разница существенна только при астме). Алкоголь, обладая некоторыми полезными для сердца свойствами, в конечном итоге, для сердца все же вреден, так как способствует повышению давления. К вредным привычкам относится и «диванно-пультавая» болезнь – гиподинамия тоже очень опасна.

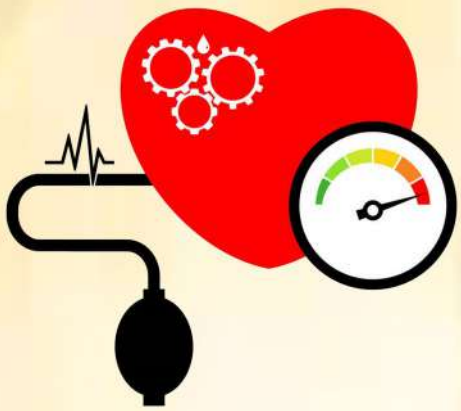
ФАКТ: спорт – ступень успеха

Фитнес, йога и обычные утренние пробежки тренируют сердечно-сосудистую систему, помогают лучше адаптироваться к нагрузкам. Снижение веса будет дополнительным бонусом. Имейте в виду: при склонности к гипертонии не подходят силовые тренировки со статической нагрузкой (например, тяжелая атлетика или армрестлинг) и упражнения на выносливость.

ФАКТ: первый этап лечения артериальной гипертонии – это изменение образа жизни и отказ от вредных привычек

Если, несмотря на предыдущие шаги, давление все же превышает норму, пора подключать тяжелую артиллерию. По медицинским стандартам лекарства назначают по возрастающей и начинают с простых диуретиков – мочегонных. Натуральный травяной сбор избавит от начальных проявлений гипертонии не хуже лекарств. Да и лекарств бояться не надо, современные препараты не вредят ни почкам, ни печени.

۶ واقعیت در مورد فشار خون

فشارخون شریانی، اغلب به هیچ‌وجه خود را نشان نمی‌دهد، به همین دلیل است که بیماران، بیشتر اوقات آن را "قاتل خاموش" می‌نامند. فرد زندگی می‌کند و به بیماری خود مظنون نیست. و در این بین، فشار به تدریج رگ‌ها را فرسوده می‌کند و گاهی به سکته قلبی یا خون‌ریزی مغزی منجر می‌شود.

اگر والدینتان به فشار خون مبتلا هستند، باید بیشتر هشیار بود که این بیماری به سادگی از طریق وراثت منتقل می‌شود. اما عوامل خطر دیگری نیز وجود دارد: استعمال دخانیات، هیپودینامی، اضافه وزن، فعالیت عصبی.

واقعیت: ۳/۲ مبتلایان به فشارخون، از فشار خود بی‌اطلاع‌اند. اگر شما در معرض خطر حداقل دو عامل هستید، باید همیشه از فشار خود مطلع باشید.

برای این منظور، دفتر یادداشت فشار، کمک می‌کند. (امیدوارم شکست خورده باشد.) ۳ تا ۴ بار در روز، فشار را اندازه بگیرید و نتایج را یادداشت نمایید. اگر تا نیم‌ساعت پیش از کنترل کردن، در حال دویدن یا پرش و یا دچار تشویش و نگرانی نبوده باشید، و نمایشگر از ۹۰/۱۴۰ میلی‌متر جیوه افزایش یافت، این سیگنال می‌تواند نشانگر آغاز فشارخون باشد.

واقعیت: افت فشارخون (فشارخون پایین) می‌تواند به طور نامحسوس به فشارخون بالا تبدیل شود. لازم است که به‌طور منظم آزمایش انجام شود.

آزمایشات خون، سطح کلسترول و میزان سدیم در خون را نشان می‌دهد. کلسترول بالا، موجب تشکیل پلاک‌های آترواسکلروتیک می‌شود آن‌ها، عروق را که بیشتر در اثر فشار بیش‌از حد، آسیب دیده‌اند، "مسدود" می‌کنند و لومن را حتی بیشتر باریک می‌کنند. اگر سدیم، بیش از حد نرمال باشد، به این معنی است که کلیه‌ها دارای مشکلاتی هستند. بنابراین نمک و آب در بدن حفظ می‌شود و ظرفیت خون را دوبرابر می‌کند. فشار را بالا می‌برد مبتلایان به فشارخون بالای ۳۰ سال و همچنین افراد در معرض خطر، باید یکبار در سال، آزمایش دهند.

واقعیت: خوردن خیارشور، برابر است با مصرف حدوداً ۴۰۰ میلی‌لیتر مایع اضافی. رژیم غذایی، واجب است. بسیار مهم است که مراقب باشید که چه چیزی می‌خورید و یا می‌نوشید. مهم‌تر از همه، بحث بر سر مایعات است. نباید بیشتر از ۱ تا ۲٫۵ لیتر در روز نوشید. به نوشیدن بی‌اندازه چای و قهوه در سر کار، پایان دهید؛ کافئین سیستم عصبی را تحریک می‌کند و فشار، بالا می‌گیرد.

مواد غذایی شور، مایع را در بدن نگه‌می‌دارند. بنابراین، بهتر است آن‌ها را به‌طور حداقل مصرف نمود. سدیم گلوتمات، تقویت‌کننده طعم، که به محصولات نیمه‌آماده و غذاهای فوری اضافه می‌شود، نیز دشمن شماست. اما سبزیجات میوه‌ها و ماهی‌های دریایی، فشار را کاهش می‌بخشند.

واقعیت: میانگین فشار شریانی کسانی که نوشیدنی‌های الکلی می‌نوشند، ۱۰ میلی‌متر جیوه، بالاتر از حد طبیعی است. (حتی یک بطری آبجو در روز)

عادات زیان‌بار کذایی، سیگار کشیدن و مصرف بیش از اندازه الکل می‌توانند موجب وخیم‌تر شدن اوضاع شوند. نیکوتین و اتانول، نوسان فشار خون را برمی‌انگیزند. تحقیقات نشان داده‌است که سیگارهای قوی و سبک، هر دو به یک اندازه ضرر به سیستم گردش خون وارد می‌کنند. (تفاوت اصلی فقط در آسم مشخص می‌شود.) الکل با وجود داشتن برخی خواص مفید برای قلب، در نهایت برای آن مضر است، زیرا فشارخون را دوبرابر می‌کند. یکی از عادات بد، کم‌حرکی است. هیپودینامی نیز بسیار خطرناک است.

واقعیت: ورزش، پله پیشرفت است. تناسب اندام، یوگا و دویدن منظم صبحگاهی، سیستم قلبی-عروقی را تقویت می‌کند و به سازگاری بهتر با فشار کمک می‌کند. کاهش وزن یک امتیاز تکمیلی خواهد بود. در نظر داشته باشید که اگر مستعد به ابتلا به فشارخون بالا هستید، تمرینات قدرتی با فشار ثابت (مانند وزنه‌برداری یا مچ انداختن) و تمرینات استقامتی مناسب نیستند.

واقعیت: اولین مرحله درمان فشارخون شریانی، تغییر در سبک زندگی و ترک عادات بد است. اگر با وجود مراحل پیشین، باز هم فشار از حد طبیعی فراتر رفت، زمان روشن کردن توپخانه سنگین، فرا رسیده است. طبق استانداردهای پزشکی، داروها به طور فزاینده تجویز می‌شوند و با داروهای ادرارآور شروع می‌شوند. مجموعه گیاهی طبیعی، نشانه‌های اولیه فشارخون را از بین می‌برد که بدتر از داروها نیست. بله، و نیازی به ترس نیست. ترکیب‌های جدید، نه به کلیه و نه به کبد، آسیب نمی‌رسانند.

دیورتیک‌ها یا داروهای ادرارآور که با تاثیر بر کلیه، باعث افزایش ادرار می‌شوند.

منبع:

<https://faktov-o-davlenii-6/ugansk.ru-۰۳/>

منبع اطلاعات پزشکی:

<https://sapi->

<https://sapi-b2%D8%A8%D9%B1%D8%A4%D9%DA%A9%B3%D8%A7%D8%A8%D9%B1%AA%D8%DA%A2%ba.ir/%D8%9F%AA%D8%DA%B3%8C%D8%DB%86%DA>

<https://->

<https://-A%D8%A5%D9%A7%AA%D8%DA%A8%D9%A4%DA%AF%D9%-۴۲۹۹۸۸/seemorgh.com/health/health-news-BA%D8%-B9%D8%A8%D8%A7%D8%A6%D9%A5%AA-%D9%DA%B3%8C%D8%DB%86%AA-%DA%D8%7%D8%A7%D8%A5%D9%A7%AA%D8%DA%A8%D9%A4%8C-%DA%AF%D9%8C%DB%DB%A7%D8%B0%D8/AA>

۱۱۷۸۲۳۶=https://www.ir-translate.com/PU/Dictionary/WordPage.aspx?eid

День космонавтики: история и традиции праздника

12 апреля 1961 года на земную орбиту вывели первый в мире космический корабль-спутник с человеком на борту. С тех пор этот день в России отмечают как День космонавтики, а в мире — Международный день полета человека в космос. Как празднуют День космонавтики в 2023 году, читайте в нашем материале. Указом Президиума Верховного Совета СССР от 9 апреля 1962 года в честь первого полета человека в космос был утвержден День космонавтики — праздник, отмечаемый и почитаемый и сегодня.

Когда отмечается День космонавтики

Первый полет человека в космос состоялся 12 апреля. Именно в этот день ежегодно празднуют День космонавтики в России.

История праздника

Освоение космического пространства всегда будоражило умы ученых и испытателей. И вот 12 апреля 1961 года корабль-спутник «Восток» был выведен в открытый космос впервые с человеком на борту. Пилотом корабля стал советский летчик-космонавт Юрий Гагарин, превратившийся после этого в символ покорения космоса и ставший одним из самых известных людей XX века. Знаменательным пуском руководили Сергей Королев, Леонид Воскресенский и Анатолий Кириллов. Старт корабля прошел успешно, и после отделения последней ступени ракеты-носителя «Восток» совершил свободный полет вокруг нашей планеты.

Облет земного шара занял 108 минут, после чего корабль приземлился в запланированном месте в 10 часов 55 минут по московскому времени близ деревни Смеловка в Саратовской области.

По современным оценкам успешный исход полета составлял не более 46 процентов, на что тогда сильно влияла спешка, с которой готовили первый полет человека в космос. К тому же, не было доподлинно известно, как может отразиться пребывание в космосе на психике человека. Но к счастью, все прошло лучшим образом.

Позже космонавт Герман Титов предложил учредить День космонавтики как в Советском Союзе, так и во всем мире. В ноябре 1968 года на Генеральной конференции Международной авиационной федерации приняли решение утвердить 12 апреля как Всемирный день авиации и космонавтики. А 7 апреля 2011 года на специальном пленарном заседании Генеральной Ассамблеи ООН была принята резолюция, которой 12 апреля провозглашалось Международным днем полета человека в космос.

Это событие — колоссальный шаг для всего человечества, открывший людям управляемое исследование космоса.

В честь праздника в регионах проводятся многочисленные мероприятия, показы фильмов, образовательные программы. В этот день принято чествовать ученых, инженеров, конструкторов, летчиков-космонавтов и всех тех, кто имеет отношение к космической отрасли.

В некоторых странах проводится акция под названием «Юрьева ночь», названная так в честь Юрия Гагарина, призванная рассказать и показать как можно больше об исследовании космоса и подтолкнуть молодые поколения на новые открытия. Дети же в День космонавтики запускают в небо модели ракет, сделанные своими руками, посещают планетарии, где узнают о строении солнечной системы, и примеряют на себя скафандр.

Несмотря на то, что с каждым годом первый полет человека в космос все дальше от нас, важно помнить, какая огромная работа была проделана, чтобы это совершилось. И сегодня в космической отрасли трудятся сотни тысяч людей, сделав полеты в космос реальностью.

Как стать космонавтом

Многие из нас мечтали в детстве стать космонавтами. Кто-то потом забывал свою страсть, а кто-то до сих пор надеется бороздить просторы вселенной. Сегодня требования к космонавтам стали немного проще, чем те, что были к первооткрывателям. Тогда будущий космонавт должен был быть опытным военным летчиком, состоять в партии, иметь рост не выше 170 см и быть не старше 30 лет, иметь отменное здоровье и физическую подготовку, равную мастеру спорта. Но и сейчас попасть в отряд космонавтов, конечно, непросто, вас ждет жесткий отбор в несколько этапов.

При старте открытого набора «Роскосмоса» нужно подать заявку, ее может отправить кто угодно, ограничений никаких нет. Но именно на этом этапе происходит первое отсеивание — примерно четверть подавших его не проходят. Ну а тех, кто прошел, на следующем этапе ждет проверка физической подготовки (упражнения на выносливость, силу, скорость, ловкость) и различные собеседования, начиная от эссе и заканчивая проверкой инженерных навыков. Но знайте, что вас не возьмут в космонавты, если у вас двойное гражданство или имеется вид на жительство в другом государстве. Прошедшие очный тур отправляются на двухлетний курс общекосмической подготовки (ОКП), после чего им необходимо будет сдать экзамены и получить квалификацию. И только тогда есть шанс, что космонавт попадет в экипаж корабля, который полетит в космос. Но может и остаться в запасных, так как российский экипаж МКС сейчас составляет всего два человека, поэтому в полет стараются назначать тех, кто уже был в космосе и имеет опыт

روز کیهان نوردی؛ تاریخ و سنت های تعطیلات

در ۱۲ آوریل ۱۹۶۱، اولین فضاپیما-ماهواره جهان با یک مرد در مدار زمین پرتاب شد. از آن زمان، این روز در روسیه به عنوان روز کیهان نوردی و در جهان - روز جهانی پرواز فضایی انسان جشن گرفته می شود.

با فرمان هیئت رئیسه شورای عالی اتحاد جماهیر شوروی در ۹ آوریل ۱۹۶۲، به افتخار اولین پرواز سرنشین دار به فضا، روز کیهان نوردی تصویب شد - تعطیلاتی که امروز جشن گرفته می شود و مورد احترام قرار می گیرد.

روز کیهان نوردی چه زمانی جشن گرفته می شود؟

اولین پرواز سرنشین دار به فضا در ۱۲ آوریل انجام شد. سالانه در این روز، کیهان نوردی در روسیه جشن گرفته می شود.

تاریخچه تعطیلات

کاوش در فضای بیرونی همواره ذهن دانشمندان و آزمایشگران را به هیجان آورده است. و در ۱۲ آوریل ۱۹۶۱، ماهواره وستوک برای اولین بار با یک مرد به فضا پرتاب شد. خلبان این فضاپیما خلبان-کیهان نورد شوروی یوری گاگارین بود که بعدها به نمادی از فتح فضا تبدیل شد و به یکی از مشهورترین افراد قرن بیستم تبدیل شد. این پرتاب مهم توسط سرگئی کورولف، لئونید ووسکرسنسکی و آناتولی کریلوف رهبری شد. پرتاب این فضاپیما با موفقیت انجام شد و پس از جدا شدن آخرین مرحله از پرتابگر وستوک، به دور سیاره ما پرواز آزاد انجام داد.

گردش در سراسر جهان ۱۰۸ دقیقه طول کشید و پس از آن فضاپیما در محل برنامه ریزی شده در ساعت ۱۰:۵۵ به وقت مسکو در نزدیکی روستای اسملووکا در منطقه ساراتوف فرود آمد.

بر اساس برآوردهای مدرن، احتمال موفقیت آمیز بودن این پرواز بیشتر از ۴۶ درصد نبود که پس از آن به شدت تحت تأثیر شتابزدگی اولین پرواز سرنشین دار به فضا بود. علاوه بر این، به طور قطع مشخص نبود که حضور در فضا چگونه می تواند بر روان انسان تأثیر بگذارد. اما خوشبختانه همه چیز خوب پیش رفت.

بعدها، کیهان نورد آلمانی تیتوف پیشنهاد برپایی روز کیهان نوردی را هم در اتحاد جماهیر شوروی و هم در سراسر جهان داد. در نوامبر ۱۹۶۸، در کنفرانس عمومی فدراسیون بین المللی هوانوردی، تصمیم گرفته شد که ۱۲ آوریل به عنوان روز جهانی هوانوردی و فزانوردی به تصویب برسد. و در ۷ آوریل ۲۰۱۱، در جلسه عمومی ویژه مجمع عمومی سازمان ملل، قطعنامه ای به تصویب رسید که ۱۲ آوریل را به عنوان روز جهانی پرواز فضایی انسان اعلام کرد.

این رویداد گامی عظیم برای تمام بشریت است که اکتشاف کنترل شده فضا را به روی مردم باز کرد.

سنت های تعطیلات

به مناسبت این تعطیلات، رویدادهای متعدد، نمایش فیلم و برنامه های آموزشی در مناطق برگزار می شود. در این روز مرسوم است که از دانشمندان، مهندسان، طراحان، فزانوردان و همه کسانی که بنا صنعت فضایی مرتبط هستند، تجلیل شود.

در برخی از کشورها، اقدامی به نام «شب سنت جورج» به نام یوری گاگارین برگزار می‌شود که برای بیان و نشان دادن هر چه بیشتر در مورد اکتشافات فضایی و سوق دادن نسل‌های جوان به اکتشافات جدید طراحی شده است.

در روز کیهان‌نوردی، کودکان مدل‌های موشک ساخته شده با دست خود را به آسمان پرتاب می‌کنند، از سیاره‌نماها بازدید می‌کنند، در آنجا با ساختار منظومه شمسی آشنا می‌شوند و لباس فضایی را امتحان می‌کنند.

علیرغم این واقعیت که هر سال اولین پرواز سرنشین دار به فضا از ما دورتر می‌شود، مهم است که به یاد داشته باشیم که برای تحقق آن چه کار عظیمی انجام شده است. و امروزه صدها هزار نفر در صنعت فضایی کار می‌کنند و پروازهای فضایی را به واقعیت تبدیل می‌کنند.

چگونه فضا نورد شویم

بسیاری از ما از کودکی آرزوی فضا نورد شدن را داشتیم. سپس شخصی اشتیاق خود را فراموش کرد و کسی هنوز امیدوار است که در گستره‌های جهان گشت و گذار کند. امروزه شرایط لازم برای فضا نوردان کمی ساده تر از پیشگامان شده است. سپس فضا نورد آینده باید یک خلبان نظامی با تجربه باشد، عضو حزب باشد، قدش بیش از ۱۷۰ سانتی متر نباشد و بیش از ۳۰ سال سن نداشته باشد، از سلامت و آمادگی جسمانی عالی برابر با یک استاد ورزش برخوردار باشد. اما حتی در حال حاضر، البته، ورود به سپاه فضا نوردان آسان نیست، در چندین مرحله انتخاب سختی خواهید داشت.

در شروع ثبت نام آزاد Roscosmos، باید یک درخواست ارسال کنید، هر کسی می‌تواند آن را ارسال کند، هیچ محدودیتی وجود ندارد. اما در این مرحله است که اولین غربالگری انجام می‌شود - حدود یک چهارم کسانی که آن را ارسال کرده اند قبول نمی‌شوند. خوب، کسانی که قبول شدند، در مرحله بعد، منتظر تست آمادگی جسمانی (تمرینات استقامت، قدرت، سرعت، چابکی) و مصاحبه‌های مختلف از مقاله تا تست مهارت‌های مهندسی هستند. اما توجه داشته باشید که در صورت داشتن تابعیت مضاعف یا داشتن مجوز اقامت در ایالت دیگر به عنوان فضا نورد پذیرفته نمی‌شوید.

کسانی که تور تمام وقت را گذرانده اند به یک دوره دو ساله آموزش فضای عمومی (GSP) فرستاده می‌شوند که پس از آن باید امتحانات را بگذرانند و مدرک تحصیلی دریافت کنند. و تنها در این صورت این شانس وجود دارد که فضا نورد وارد خدمه کشتی شود که به فضا پرواز می‌کند. اما ممکن است در ذخیره باقی بماند، زیرا خدمه روسی ISS اکنون فقط از دو نفر تشکیل شده است، بنابراین آنها سعی می‌کنند کسانی را که قبلاً در فضا بوده اند و تجربه دارند منصوب کنند.

<https://www.kp.ru/family/prazdniki/den-kosmonavtiki/>

Об истории русской литературы

Русская литература является обширной и достойной частью мировой литературы, многие произведения русских писателей входят в её так называемый Золотой фонд. Русская литература - великая литература, чьи корни уходят в глубь веков. История развития этого уникального явления началась много столетий назад и продолжается до сих пор.

Русская литература является важнейшим памятником истории и культуры. В ней отмечены все этапы развития России, все пережитые ею горести и радости. Своё начало русская литература берёт в XI веке. С развитием русской письменности появилась первая литература. До широкого распространения письменности все произведения, которые можно было бы отнести к литературным (на самом деле - к фольклору), передавались из поколения в поколение в устной форме.

Древнерусская литература

К древнерусской литературе относят все произведения русской литературы, написанные с XI по XVII века.

Толчком к началу развития литературы на Руси стало развитие письменности, которое началось с принятием христианства.

Очень малая часть населения Древней Руси была грамотна и умела читать и писать. Большая часть памятников древнерусской литературы до нас не дошла. Важно понимать, что вплоть до изобретения книгопечатания все литературные источники были рукописными. Создавали их в основном обученные грамоте священники. При многих церквях состояли объединения специально обученных переписчиков, которые создавали копии книг, а также занимались ведением летописей, переводом иностранных книг и созданием оригинальных произведений.

Для литературных произведений Древней Руси была характерна религиозная тематика. Активно развивались, к примеру, жанры жития и слова, примерами которых являются «Житие Бориса и Глеба» Нестора и «Слово о законе и благодати» Иллариона соответственно.

Самыми известными и значительными произведениями древнерусской литературы являются «Повесть временных лет» и «Слово о полку Игореве».

Периодизация древнерусской литературы:

- X - XII века. Полностью рукописная литература. Создаются первые жития.
- XIII век. Появляются жанры слова и поучения, развиваются жития святых и князей.
- XIV - XV века. Начинает преобладать исторический жанр, громко звучит тема объединения русских земель, осуждается политика князей. Развивается былинный жанр. Огромное влияние на литературу этого периода оказало

господство Татари-монгольского ига («Слово о полку Игореве», «Слово о погубели русской земли», «Сказание о Мамаевом побоище», «Задонщина» и др.);
- XVI век. Развитие литературы заторможено; развивается публицистика;
- XVII век. Переход к индивидуальному началу в литературе. Появляется сатира.

Литература XVIII века

Некоторые исследователи называют XVIII век «русским Просвещением».

По мнению многих литературоведов, а также самого А.С. Пушкина, самой значительной фигурой в русской литературе XVIII века был Михаил Васильевич Ломоносов - «отец русской литературы». Он работал над созданием русского национального языка и стремился освободить литературу от влияния церкви (вся древнерусская литература была ему подвержена). Именно Ломоносов стал первым русским поэтом, выразившим идею русского национального самосознания, которая в дальнейшем переключалась в творчество писателей и поэтов XIX - XX веков.

Литературе XVIII была по-прежнему свойственна общественно-политическая тематика. Именно в этот период были заложены основы классических российских поэзии и прозы. Несмотря на то, что для нас, читателей, эти произведения по-прежнему сложны для восприятия, нельзя недооценивать их важность, ведь XVIII век стал опорой для литературы века XIX; именно здесь был заложен тот фундамент, на котором в дальнейшем строилась русская литературная традиция.

Самыми выдающимися авторами данного периода являются А.Д. Кантемир, М.В. Ломоносов, А.П. Сумароков, Ф.И. Фонвизин, В.К. Тредиаковский, Н.М. Карамзин, А.Н. Радищев и Г.Р. Державин. На творчество и идеи этих авторов опирались писатели и поэты Золотого века.

Литература XIX века

XIX век называют Золотым веком русской литературы. Именно в этот период литература получила своё максимальное развитие.

Писатели-прозаики XIX века - это всем нам известные писатели-классики - авторы, чьи произведения считаются лучшими в своих жанрах, авторы, чьи произведения являются ключевыми произведениями русской литературы.

Золотой век во многом опирался на литературные традиции и достижения авторов XVIII века. К примеру, именно из предшествующей эпохи писатели Золотого века переняли публицистичность и любовь к сатире. В литературе XIX века авторы обличали пороки и недостатки современного им общества - так же, как писатели XVIII века критиковали недостатки своей России. Отличительной же чертой Золотого века является большая психологичность: внутренний мир героя всё больше интересует писателей.

Важно отметить, что в XIX веке очень стремительно развивалась отечественная поэзия. Ключевую роль в этом сыграло творчество А.С. Пушкина, на которое опирались поэты пушкинского круга, а также Фет, Тютчев и Некрасов.

Самыми значительными писателями и поэтами XIX века являются А.С. Пушкин, Н.В. Гоголь, М.Ю. Лермонтов, А.С. Грибоедов, И.С. Тургенев, И.А. Гончаров, Ф.М. Достоевский, А.А. Фет, Ф.И. Тютчев, Н.А. Некрасов, А.П. Чехов и другие.

Литература XX века

XX век был наполнен масштабнейшими историческими событиями, сильно менявшими ход жизни в России. Литература неизменно поспевала за этими изменениями, иногда - предчувствовала их и при этом всегда отражала состояние русского народа.

Для литературы XX век начался с Серебряного века русской поэзии. В это время появилось огромное количество новых поэтов и новых поэтических течений, которым был характерен бунтарский подход к творчеству. Символисты и футуристы бесстрашно экспериментировали с литературными формами, оставляя своим потомкам уникальное поэтическое наследие.

Второй значительнейшей эпохой литературы XX века является литература СССР и отдельно литература, посвящённая Великой Отечественной войне.

В XX веке вышло множество произведений, так или иначе являющихся идеологической пропагандой. Героями становились простые люди, борющиеся за счастье своей страны и часто ставящие его прежде своего собственного. Другой стороной этой медали, впрочем, были произведения, критикующие советский строй и оттого часто подвергающиеся цензуре.

К концу XX века, когда цензура ослабла, на свет вышло множество произведений, написанных ещё в 30-50-ые годы, но так и не увидевших свет. Крупнейшими именами в русской литературе XX века являются Владимир Маяковский, Анна Ахматова, Марина Цветаева, Сергей Есенин, Александр Блок, Александр Куприн, Иван Бунин, Михаил Шолохов, Михаил Булгаков и другие.

Современная русская литература

К современной литературе принято относить произведения, написанные в период с (70)80-90-ых годов XX века и до наших дней.

Литература, написанная в XXI веке, в основном является массовой.

Современные русские авторы: Сергей Довлатов, Виктор Пелевин, Людмила Улицкая, Татьяна Толстая, Борис Акунин, Сергей Лукьяненко, Евгений Гришковец и др.

تاریخ ادبیات روسیه

تاریخ ادبیات روسیه بخش گسترده و با ارزشی از ادبیات جهان شمرده میشود، بسیاری از آثار نویسندگان روسی در صندوق به اصطلاح طلایی آن گنجانده شده است. ادبیات روسیه، ادبیات پربراری است که ریشه آن به قرن‌ها پیش برمی‌گردد. تاریخچه توسعه این پدیده بی‌نظیر از قرن‌ها پیش آغاز شد و تا به امروز ادامه دارد.

ادبیات روسیه مهمترین بنای تاریخ و فرهنگ است. تمام غم‌ها و شادی‌های تجربه شده در سیر توسعه ادبیات روسیه در آن مشهود است.

ادبیات روسی در قرن یازدهم سرچشمه می‌گیرد. با توسعه نوشتار روسی، اولین آثار ادبیات ظاهر شد. قبل از استفاده گسترده از نوشتن، همه آثار ادبی را می‌توان (در واقع - به فولکلور) نسبت داد، که بصورت شفاهی از یک نسل به نسل بعد منتقل میشود.

ادبیات قدیمی روسیه

ادبیات قدیم روسیه شامل تمام آثار ادبیات روسیه است که از قرن ۱۱ تا ۱۷م نوشته شده است. رشد نوشتار انگیزه آغازین توسعه ادبیات روس بود، که با پذیرش مسیحیت شروع شد. تعداد بسیار کمی از جمعیت روس باستان سواد خواندن و نوشتن داشتند.

بیشتر آثار ادبیات باستانی روسیه به ما نرسیده است. این نکته مهم باید در نظر گرفت شود که تا زمان اختراع چاپ، همه منابع ادبی دست نوشته بودند. آنها عمدتاً توسط کشیشان باسواد نوشته شدند. بسیاری از کلیساها دارای انجمن‌هایی ویژه از کاتبان آموزش دیده بودند، کسانی که نسخه‌های کپی شده از کتاب‌ها را ایجاد می‌کردند و همچنین به نگهداری سالنامه‌ها، ترجمه کتاب‌های خارجی و خلق آثار بدیع می‌پردازند. آثار ادبی روسیه باستان با مضامین مذهبی توصیف می‌شدند.

به عنوان مثال، ژانرهای زندگی و کلمات به طور فعال در حال توسعه بودند، نمونه‌هایی از آن به ترتیب "زندگی بوریس و گلب" توسط نستور و "خطبه در مورد قانون و گریس" توسط هیلاریون است. مشهورترین و شاخص‌ترین آثار ادبیات کهن روسیه «داستان سال‌های گذشته» و «داستان مبارزات ایگور» هستند.

دوره‌بندی ادبیات قدیمی روسیه:

- قرن XII - X دهم-دوازدهم. ادبیات کاملاً دست نویس. اولین زندگی‌ها در حال ایجاد شدن هستند.
- قرن XIII سیزدهم. ژانرهای کلمات و آموزه‌ها ظاهر می‌شود، زندگی قدیسان و شاهزادگان توسعه می‌یابد.
- قرن XIV - XV چهاردهم-پانزدهم. ژانر تاریخی شروع به چیره شدن می‌کند، موضوع اتحاد سرزمین‌های روس گسترش یافت، سیاست شاهزادگان محکوم شد. ژانر حماسی توسعه می‌یابد. تسلط بر زبان تاتار- مغولی تأثیر زیادی بر ادبیات این دوره داشت. یوغ ("داستان مبارزات ایگور"، "داستان نابودی سرزمین روسیه"، "داستان مامایف" کشتار، "زادونشچینا" و غیره)؛
- قرن XVI شانزدهم. توسعه ادبیات عقب افتاده است. روزنامه نگاری توسعه می‌یابد؛
- قرن XVII هفدهم. گذار به اصل فردی در ادبیات. طنز ظاهر می‌شود.

ادبیات قرن ۱۸

برخی از محققان قرن ۱۸ را "روشنگری روسیه" می‌نامند.

به گفته بسیاری از منتقدان ادبی، و همچنین الکساندر پوشکین، مهم‌ترین چهره ادبیات قرن هجدهم روسیه - میخائیل واسیلیویچ لومونوسوف - "پدر ادبیات روسیه" بود. او روی ایجاد زبان ملی روسیه کار کرد و به دنبال رهایی ادبیات از تأثیر کلیسا بود (تمام ادبیات باستانی روسیه تحت کنترل آن بود). لومونوسوف اولین شاعر روسی بود که ایده خودآگاهی ملی روسیه را بیان کرد که بعداً به آثار نویسندگان و شاعران قرن ۱۹ و ۲۰ مهاجرت کرد.

ادبیات قرن هجدهم هنوز با مضامین سیاسی - اجتماعی توصیف میشود.

در این دوره پایه های شعر و نثر کلاسیک روسی گذاشته شد. علیرغم اینکه درک این آثار برای ما خوانندگان هنوز دشوار است، اهمیت آنها را نمی توان نادیده گرفت، زیرا قرن هجدهم ستون اصلی ادبیات قرن نوزدهم شد. در این برهه بود که پایه سنت ادبی روسیه متعاقباً بر روی آن بنا شد.

برجسته ترین نویسندگان این دوره عبارتند از کانتیمر، لومونوسوف، سوماروکوف، فونویزین، تردیاکوفسکی، کارمیزین، رادیشچف و درژاوین نویسندگان و شاعران عصر طلایی بر خلاقیت و اندیشه این نویسندگان تکیه داشتند.

ادبیات قرن ۱۹

قرن نوزدهم را عصر طلایی ادبیات روسیه می نامند. در این دوره ادبیات به حداکثر رشد خود رسید. نثرنویسان قرن نوزدهم، نویسندگان کلاسیکی هستند که برای همه ما شناخته شده اند - نویسندگانی که آثارشان در ژانرهای خود بهترین هستند، نویسندگانی که آثارشان آثار کلیدی ادبیات روسیه است. عصر طلایی به شدت بر سنت ها و دستاوردهای ادبی نویسندگان قرن هجدهم متکی بود. به عنوان مثال، از دوره گذشته نویسندگان عصر طلایی عمومی گرایي و عشق به طنز را فرا گرفتند. در ادبیات قرن نوزدهم، نویسندگان رذایل و کاستی های جامعه معاصر را افشا کردند - همانطور که نویسندگان قرن هجدهم از محدودیت های روسیه انتقاد کردند. یکی از ویژگی های بارز عصر طلایی، روانشناسی ماهرانه است: دنیای درونی قهرمان به طور فزاینده ای به نویسندگان علاقمند است. توجه به این نکته که شعر روسی در قرن نوزدهم به سرعت توسعه یافت از اهمیت برخوردار است. نقش کلیدی در توسعه این امر توسط آثار پوشکین ایفا شد. اشعار دایره پوشکین، فت، تیوتچف و نکراسف بر آن تکیه کردند.

مهمترین نویسندگان و شاعران قرن نوزدهم پوشکین، گوگول، لرمانتوف، گریبایدوف، تورگنیف، گونچاروف، داستایوفسکی، فت، تیوتچف، نکراسوف، چخوف و ... هستند.

ادبیات قرن بیستم

قرن بیستم مملو از رویدادهای تاریخی مهمی بود که مسیر زندگی در روسیه را به شدت تغییر داد. ادبیات همواره با این تغییرات همگام بوده و گاه آنها را پیش بینی کرده و در عین حال همیشه وضعیت مردم روسیه را منعکس می کند.

قرن بیستم برای ادبیات با عصر نقره ای شعر روسی آغاز شد. در این زمان تعداد زیادی از شاعران جدید و جنبش های شعری جدید که با رویکرد عصیانگرانه نسبت به خلاقیت ظاهر شدند. سمبولیست ها و آینده پژوهان بی باکانه ساختارهای ادبی را امتحان کردند و میراث شعری منحصر به فردی را برای فرزندان خود به جا گذاشتند.

دومین دوره مهم در ادبیات قرن بیستم، ادبیات اتحاد جماهیر شوروی و منحصرأدبیات مربوط به جنگ بزرگ میهنی است.

در قرن بیستم آثار زیادی منتشر شد که به هر نحوی ایدئولوژیک بودند. مردم عادی قهرمان شدند و برای خوشبختی کشورشان جنگیدند و اغلب آن را ارج بر خودشان می دانستند. اما روی دیگر سکه آثاری بود که نظام شوروی را مورد انتقاد قرار می داد و به همین علت اغلب در معرض سانسور قرار می گرفتند. در پایان قرن بیستم، زمانی که سانسور ضعیف شد، بسیاری از آثار در دهه ۳۰-۵۰ نوشته شدند، اما هرگز نور روز را ندیدند.

بزرگ ترین نام های ادبیات روسی قرن بیستم عبارتند از ولادیمیر مایاکوفسکی، آنا آخماتووا، مارینا تسوتوا، سرگئی یسنین، الکساندر بلوک، الکساندر کوپرین، ایوان بونین، میخائیل شولوخوف، میخائیل بولگاکف و دیگران.

ادبیات مدرن روسیه

مرسوم است که به آثار ادبی مدرن که در دوره ۷۰-۸۰-۹۰- نوشته شده است مراجعه شود. سال های قرن ۲۰ تا به امروز.

ادبیات نوشته شده در قرن بیست و یکم بیشترین تولید انبوه را دارد. نویسندگان مدرن روسی: سرگئی دولاتوف، ویکتور پلوین، لودمیلا اولیتسکایا، تاتیانا تولستایا، بوریس آکونین، سرگئی لوکیانکو، اوگنی گریشکوتس و دیگران.

https://spravochnick.ru/literatura/russkaya_literatura/istoriya_russkoy_literatury/

Космический телескоп "Хаббл"

Космический телескоп «Хаббл» – это огромная космическая обсерватория для исследования Вселенной в видимом, ультрафиолетовом и инфракрасном диапазонах волн. Такой широкий диапазон позволяет «Хаббл» получать четкие изображения звезд, галактик и других астрономических объектов, которые уже значительно расширили наши знания о Вселенной.

Свое название космический телескоп получил в честь основоположника внегалактической астрономии Эдвина Хаббла. Он открыл закон расширения Вселенной и сформулировал закон всеобщего "разбегания" галактик, названный в его честь. Помимо закона и телескопа, имя астронома-первопроходца получили кратер на Луне, астероид, открытый в 1955 г. и постоянная Хаббла – скорость расширения Вселенной.

«Хаббл» оснащен двумя спектрографами, широкоугольной и усовершенствованной для съемок камерами, датчиками точного наведения, двумя почти 8-метровыми солнечными панелями и другим оборудованием. Орбитальный телескоп движется со скоростью 27300 км/ч на высоте около 540 км от Земли, делая при этом один оборот примерно за 95 мин.

Благодаря Хаббл ученым узнали о расширении Вселенной, также они выяснили, что большая часть космоса состоит из загадочной темной энергии. Также с помощью телескопа ученые узнали о существовании сверхмассивных черных дыр в центрах галактик.

«Хаббл» работает без выходных: каждые 24 часа 7 дней в неделю телескоп исследует Вселенную. В честь 30-летия космического аппарата в 2020 г. NASA запустил на сайте инфотейнмент – гибридный информационный и развлекательный контент – «Что увидел Хаббл в ваш день рождения?». При введении дня и месяца пользователь может получить фото, сделанное телескопом в дату его рождения.

Получив изображение и краткую информацию о нем, картинкой можно поделиться с друзьями в социальных сетях.

تلسکوپ فضایی هابل

تلسکوپ فضایی "هابل" یک رصدخانه بزرگ فضایی ست که برای کاوش جهان در دامنه موج های مرئی فرابنفش و مادون قرمز است.

چنین دامنه گسترده ای به هابل اجازه میدهد تا تصاویر واضحی از ستاره ها، کهکشان ها و دیگر اجرام آسمانی که دانش ما را درباره گیتی به طور قابل توجهی گسترش داده است، دریافت کند.

تلسکوپ فضایی هابل نام خود را به افتخار بنیانگذار نجوم فراهکشانانی ادوین هابل، دریافت کرد. او قانون انبساط جهان را کشف کرد و قانون پراکندگی کهکشانها را که به افتخار او نام گذاری شده، به قاعده درآورد.

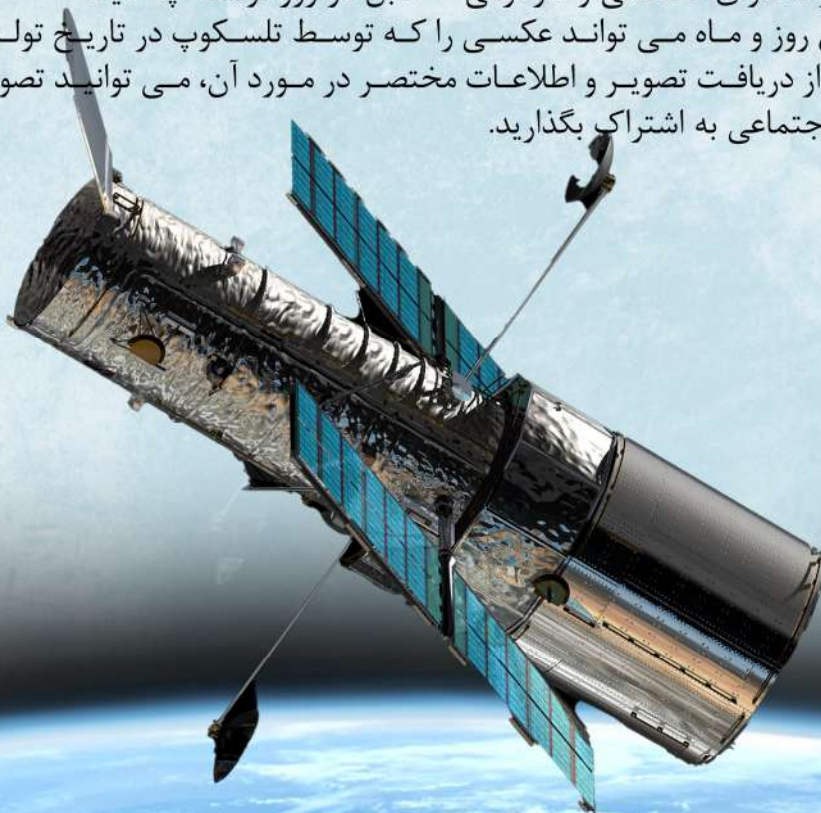
هابل به دو طیف نگار، یک دوربین با زاویه دید گسترده و یک دوربین پیشرفته برای فیلمبرداری، حسگرهای هدایت دقیق، دو پنل خورشیدی تقریباً ۸ متری و سایر تجهیزات مجهز است.

این تلسکوپ مداری با سرعت ۲۷۳۰۰ کیلومتر در ساعت در ارتفاع تقریبی ۵۴۰ کیلومتری از زمین حرکت میکند و حدوداً در ۹۵ دقیقه یک دور میچرخد.

به لطف هابل، دانشمندان به انبساط جهان پی بردند و دریافتند که بیشترین بخش فضا از یک انرژی تاریک اسرارآمیز تشکیل شده است. آنها همچنین به کمک هابل به وجود سیاهچاله هایی در مراکز کهکشان ها پی بردند.

هابل هفت روز هفته کار میکند؛ او هر ۲۴ ساعت ۷ روز هفته جهان را جست و جو میکند. در سال ۲۰۲۰، به مناسبت ۳۰ امین سالگرد فضاپیما، اطلاعات سرگرمی را در وب سایت راه اندازی کرد - مجموعه ای از محتوای اطلاعاتی و سرگرمی - "هابل در روز تولدت چه دید؟"

کاربر با وارد کردن روز و ماه می تواند عکسی را که توسط تلسکوپ در تاریخ تولدش گرفته شده دریافت کند. پس از دریافت تصویر و اطلاعات مختصر در مورد آن، می توانید تصویر را با دوستان خود در شبکه های اجتماعی به اشتراک بگذارید.

نشریه گام از تمامی علاقمندان در حوزه زبان روسی دعوت به همکاری می نماید

 @stepmagazine